

GRAMEX press

**Gramex-
oikeuksia**
syytä vahvistaa

Karaoke loihtii
arjesta paratiisin

Haastattelussa
Aron
Aurora

22-Pistepirkko
ja 3 000 keikkaa

3

2022

Intro

Teksti: Riikka Hiltunen, Heikki Jokinen ja Lauri Kaira

MARISKA, KUVA: VILLE JUURIKKALA

Mariska ja Mikko Alatalo palkittiin

Laulaja-lauluntekijä **Mikko Alatalo** palkittiin elokuussa Iskelmä-Finlandialla. Alatalo kertoo tehneensä 6 000 keikkaa ja ajaneensa niille kolme miljoonaa kilometriä. Hän on levyttänyt yli 700 laulua. Nokian kaupunki myöntää 10 000 euron palkinnon vuosittain. Työväen Sivistysliitto TSL:n jakama Reino Helismaa -palkinto myönnettiin tänä

MIKKO ALATALO, KUVA: HARRI HINKKA

vuonna **Mariskalle**, perusteina erityisesti muusikon monipuolisuus ja laaja-alaisuus artistina, tekstintekijänä sekä eri tyylien taitajana. ●

Suomenruotsalaisia videoita

Seaside Sounds from Finland -hanke julkaisi keväällä 2022 viiden videon sarjan suomenruotsalaisesta musiikkiperinnöstä. Videoilla kuullaan mukana olevien taiteilijoiden musiikkia ja ajatuksia heidän edustamastaan kulttuurista. Videot löytyvät Youtube-kanavalta Kansanmusiikkiansantansa. ●

SUOMEKSI TEKSTITETYILLÄ VIDEOILLA ESINTYVÄT DESIRÉE SAARELA (KUVASSA), JUULIA BJÖRN, MARIA KALANIEMI JA MARIANNE MAANS, KUVA: ANDREAS HAALS

SANTERI KAUPPINEN, KUVA: SONY MUSIC

Epic Records Suomeen

Uusi levy-yhtiö Epic Records Finland aloitti elokuussa toimintansa Suomessa. Yhdysvalloissa 1950-luvulla perustettu Epic Records on Sonyn moneen maahan ulottuva tytäryhtiö. Suomen Epic Recordsia pyörittää tuottajakollektiivi Fountain Productions. Luova johtaja on **Santeri "MDS" Kauppinen** ja toimitusjohtaja **Pasi Haapanen**. Rosteri kattaa tekijöitä folkista räppiin. ●

KAISA RÖNKKÖ, KUVA: AGENCY LEROY / MUSIC FINLAND

Kaisa Rönkkö Music X Mediaan

Music Finlandin toiminnanjohtajana näkyväksi musiikkialan vaikuttajaksi noussut **Kaisa Rönkkö** siirtyy syyskuussa Music x Media -tapahtuman toimitusjohtajaksi. Rönkkö on toiminut Music x Median hallituksen puheenjohtajana. Hänen tavoitteensa on vahvistaa tapahtuman brändiä luovien alojen yhteisenä tulevaisuus- ja talousfoorumina sekä kansainvälistää tapahtumaa entisestään. ●

Tiktok suosiossa

Tiktok on noussut teini-ikäisten yleisimmäksi tavaksi löytää uutta musiikkia, kertoo Pohjoismainen musiikkikuuntelututkimus. Radio pitää pintansa yli 30-vuotiaiden keskuudessa. Nuorilla korostui ystävien suositusten merkitys. Suomen, Tanskan, Norjan ja Ruotsin digitaalisia musiikkikuuntelutottumuksia mittaava tutkimus tehtiin huhti-toukokuussa 2022 yhteistyössä Teoston sekä sen tanskalaisen ja norjalaisen sisarjärjestön kanssa. ●

musiikkiala.fi

Uusi sivusto musiikkialalle

Musiikkialan organisaatiot ovat avanneet uuden verkkosivuston lähinnä faktatietoja hakeville päättäjille ja medialle. Se kokoaa yhteen avainluvut ja artikkelit toimialan koosta ja vaikuttavuudesta. Sivuston omistavat Gramex ja Teosto. Sen sisältöjä tuottaa suuri joukko musiikin toimijoita, kuten Music Finland ja Sibelius-Akatemia. ●

MUSIIKKIALA.FI

FUNKYFINLAND.FI -SIVUSTO ON KAKSIKIELINEN: SUOMI JA ENGLANTI. KUVA: FUNKY AMIGOS

Rytmimusiikkiedon Funky Finland

Uusi verkkosivusto Funkyfinland.fi kokoaa tietoa rytmimusiikin kentästä alan ammattilaisille ja harrastajille. Nyt sivustolla esitellään 40 suomalaisartistia, mutta jatkossa tarjotaan artikkeleita ja blogikirjoituksia. Tavoitteena on edistää artistien kansainvälistymistä. Hankkeen takana ja sivuston päätoimittajana on Funky Amigosin **Joonas Kervinen**. ●

STEFAN MÖLLER, KUVA: INKA FORSS

luovat

LUOVAN TYÖN TEKIJÄT JA YRITTÄJÄT

Lyhty on nyt Luovat

Vuosia toiminut luovan alan yhteistyö rakenne Lyhty on järjestäytyneet uudelleen omaksi yhdistykseksi. Se kulkee nimellä Luovat, virallisesti Luovan työn tekijät ja yrittäjät ry. Jäsenenä on 12 luovaa alaa laajasti edustavaa järjestöä. Yksi niistä on Gramex. ●

Möllerille yllätysjuhlat

Radiomedian toimitusjohtaja **Stefan Möller** täytti heinäkuussa 60 vuotta. Radiomedia yllätti johtajansa yllätysjuhilla, joissa aiemmin muusikkona toiminut Möller sai soittaa rumppuja useammankin bändin kanssa.

Möller tuli Radiomedian toimitusjohtajaksi 2007. Hänellä on pitkä radioura sekä Yleisradion että kaupallisen radion puolella. Vuonna 2012 hänet valittiin eurooppalaisen radioalan liiton (AER) puheenjohtajaksi. ●

Esa-Pekka Salonen nimikkosäveltäjäksi

Kapellimestari ja säveltäjä **Esa-Pekka Salonen** on nimetty Berliinin filharmonikkojen nimikkosäveltäjäksi kaudelle 2022–2023. Salosen sävellyksiä esitetään kaudella viidessä konsertissa.

Ensimmäisen, joulukuisen konsertin johtaa **Sanntu-Matias Rouvali** ja toukokuiset konsertit **Mikko Franck**. Ohjelmistossa kuullaan myös **Sibeliusista** ja **Rautavaaraa**. ●

ESA-PEKKA SALONEN, KUVA: BENJAMIN SUOMELA

Pääkirjoitus

LAURI KAIRA
Päätoimittaja

Mihin Gramexia ja Teostoa tarvitaan?

Joskus kysytään, mihin musiikin tekijänoikeusjärjestöjä oikein tarvitaan. Mitä varten ne ovat olemassa ja miksi niistä säädetään ihan lailla?

Vastaus on yksinkertainen. Tekijänoikeusjärjestöjen tehtävä on toimia palvelevana linkkinä musiikin ammattimaisten käyttäjien ja musiikin tekijöiden välillä.

Otetaanpa esimerkki: tahdot soittaa äänilevyjä tai muuta äänitemusiikkia ulkoilmatapahtumassa. Lain mukaan tähän pitää hankkia lupa, sopia ja maksaa korvaukset isolle joukolle säveltäjiä, muusikoita ja musiikkituottajia.

Miten tämän pystyisi tekemään ilman apua? Hintaneuvottelut ja maksut olisi käytännössä mahdotonta hoitaa suoraan kaikkien muusikoiden, säveltäjien, levy-yhtiöiden ja musiikkikustantajien kanssa.

Siksi tekijänoikeusjärjestöt ovat olemassa. Ne hoitavat urakan puolestasi. Järjestöt ovat vuosien mittaan hankkineet valtakirjat edustaa tätä suurta joukkoa joko suoraan tai kansainvälisen sopimusverkoston kautta. Riittää kun hankit luvan järjestöiltä, ne hoitavat asian siitä eteenpäin.

Gramex siis kerää ja jakaa eteenpäin tekijänoikeuskorvauksia, hoitaa musiikin käytön sopimuksia sekä sen lisäksi edistää monin tavoin musiikkia. Teosto tekee likimain samaa, mutta se edustaa eri tahoja. Gramex edustaa muusikoita, laulajia, äänitteiden tuottajia ja kapellimestareita. Teosto edustaa säveltäjiä, sovittajia, sanoittajia ja musiikkikustantajia.

Gramex ja Teosto tekevät paljon yhteistyötä. Esimerkiksi muutama vuosi sitten ne perustivat yhteisen lupakaupan, Musiikkiluvat.fi. Sieltä saa taustamusiikkiluvat kummankin järjestön puolesta. Tämä helpottaa lupien hankkimista ja musiikin käyttöä.

Tällainen yhteinen lupakauppa on poikkeuksellista maailmassa. Siellä musiikkiluvat pitää yleensä hankkia erikseen kahdesta tai jopa kolmesta järjestöstä!

Tämä on taas yksi lisäsyys olla ylpeitä Suomesta. Suomen tekijänoikeusjärjestöt ovat palvelun edelläkävijöitä ja niiden tarkoituksena on sellaisina myös pysyä. ●

KUVA: ANTTI NYMAN

GRAMEXPRESS 3/2022. KANNESSA 22-PISTEPIRKKO / KUVA: PETRI MULARI

TEKIJÄNOIKEUSJÄRJESTÖ GRAMEXIN ASIAKASLEHTI • Gramex, Musiikin Satama, Keilasatama 2 A, 02150 Espoo • Osoitteenmuutokset gramex@gramex.fi

• Päätoimittaja Lauri Kaira • Toimitussihteeri Heikki Jokinen • Ulkoasu ja taitto Helena Kajander • toimitus@gramex.fi, p. 050 518 9894, www.gramex.fi

• Julkaisija Gramex äänitemusiikin tekijänoikeusjärjestö ry • 33. vuosikerta • ISSN 2814-8983 (painettu), ISSN 1799-0459 (verkkojulkaisu) • Painotyö PunaMusta Oy, Forssa

• PAINOS 35 000 kpl • Gramex Facebookissa www.facebook.com/gramexry/

22-PISTEPIRKKO

• Perustettiin Utajärvellä 1980. Yhtyeessä ovat soittaneet alusta lähtien laulajakitaristi **PK Keränen** (s. 1964), basistikosketinsoittaja **Asko Keränen** (s. 1962) ja rumpali **Espe Haverinen** (s. 1964). • Yhtye on julkaissut albumit *Piano, rumpu ja kukka* (1984), *The Kings of Hong Kong* (1987), *Bare Bone Nest* (1989), *Big Lupu* (1992), *Rumble City*, *LaLa Land* (1994), *Zipcode* (1996), *Eleven* (1998), *Downhill City* (1999), *Rally of Love* (2001), *Drops & Kicks* (2005), *The Others aka 22PP: Monochromeset* (2006), *(Well You Know) Stuff Is Like We Yeah!* (2008), *Lime Green DeLorean* (2011) ja *Kind Hearts Have a Run Run* (2022). • Palkittu Emma Gaalassa vuoden yhtye -palkinnolla (1994) ja Erikois-Emmalla (2012).

Pirkot soittivat, miehet kertovat

Keikka kerrostalon parvekkeella. Mokailua olympiastadionilla. Basson päähänsä saanut katsoja ja traaginen kuolonkolari. 22-Pistepirkko muistelee erikoisimpia keikkakokemuksiaan.

Teksti VILLE HARTIKAINEN Kuvat PETRI MULARI

Yhtyeen laulajakitaristi PK Keränen julkaisi soololevyn Serobi Songs vuonna 2020.

"Minullahan oli yhteen aikaan tapana keikan jälkeen erota bändistä", sanoo yhtyeen rumpali Espe Haverinen.

"Aikaisemmin 50 prosenttia keikoista oli meidän omasta mielestä ihan kauheita", basisti ja kosketinsoittaja Asko Keränen sanoo.

Kolmetuhatta kappaletta. Suurin piirtein niin monta keikkaa Utajärvellä vuonna 1980 perustettu 22-Piste-pirkko on tehnyt uransa aikana. Neljäkymmenvuotisen matkan varrelle mahtuu kaikenlaista – niin hyvässä kuin pahassa.

Rocktrion henkeäsalpaavimmista keikamuistoista kertovat tässä jutussa basisti ja kosketinsoittaja **Asko Keränen** ja rumpali **Espe Haverinen**. Yhtyeen laulajakitaristi **PK Keränen** estyi osallistumasta haastattelun koronatartunnan vuoksi.

Paras

Asko: "On monenlaisia parhaita keikkoja. Yksi lemppareistani on se, kun oltiin lämpöpäämässä jazzprogeyhtye Sanomatonta puolukanvarpua Oulussa 1980-luvun alussa. Tämä oli ennen meidän rockin SM-voittoa. Soitettiin juna-aseman lähellä olleilla makeisiineilla.

Ei siellä ollut varmaan kuin reilu kymmenen katsojaa, mutta se oli ensimmäinen kerta, kun tunsin, että nyt tämä meidän hapuileva juttumme lähteekin toimimaan. Ihmiset jäivät kuuntelemaan, ja oltiin ihan ihmeissämme.

Myös ensimmäinen Provinssirockin keikkamme vuonna 1983 ja ensimmäinen Roskilden keikkamme vuonna 1990 ovat jääneet erityisinä hetkinä mieleen. Provinssissa tajusimme, että meidän bändissämme on sellaista voimaa, että saadaan täysi teltallinen porukkaa mukaan juttuumme. Roskildessa huomasimme puolestaan, että meistähän voi tulla jotain myös Suomen ulkopuolella.

Luulen, että 'parhaat' keikat tuntuvat parhailta siksi, että ne sijoittuvat monesti johonkin selkeään taitekohtaan. Sellaiseen hetkeen, että sulla on ollut unelma jostain, ja sitten äkkiä huomaat sen toteutuvan. Toinen

"Ihmiset jäivät kuuntelemaan, ja oltiin ihan ihmeissämme."

tosi tärkeä tekijä hyvällä keikalla on jännite. Jos hommassa on sopivasti jännitettä mukana, ei ole mitään merkitystä, vaikka soittaisi ihan päin helvettiä. Juttu tuntuu soljuvan maagisesti oikeilla raiteilla."

Espe: "Nämä ovat tietysti hyvin subjektiivisia juttuja. Monestihan bändin mielestä keikka on ollut ihan paska, mutta yleisön mielestä tosi hyvä. Ja joskus taas toisin päin.

Ja välillä osa bändistä on hurmoksessa ja jonkun mielestä kaikki on mennyt päin persettä. Se on aina sellaista taiteilua. Omasta filiksestä onnistumisen kokemukset ovat aika pitkälti kiinni, ei mistään mitattavasta jutusta."

Huonoin

Asko: "Yksi surkeimmista oli, kun soitettiin Helsingin olympiastadionilla Lastenklini-

koiden Kummien järjestämässä Puhdas elämä lapselle -konsertissa vuonna 1995. Meillä oli teknokausi silloin meneillään. Roudattiin lavalle kaikenlaista laitteistoa, seksvenssereitä ja muuta sellaista, ja vedettiin kokonaisuus klikkiraidan päälle.

Testattiin sitä siellä stadionilla ensimmäistä kertaa. Eikä se toiminut tietenkään yhtään. Korvaan kuului vain sellaista helvetillistä kikatusta. Klik-klak-klik-klak. Se oli helvetin huono keikka ja kokemuksena kauhean nolo."

Espe: "Ihan vastaavanlainen tilanne sattui VR:n makasiineilla Rally Of Love -levyn >>>

>>>

kiertueella joitakin vuosia myöhemmin. Meillä oli koneet taas mukana, ja ajateltiin, että nyt lähtee. No, eihän se toiminut taaskaan yhtään. Se häpeän tunne oli musertava. Varmasti tuskallinen kokemus myös yleisölle.”

Asko: ”Mehän emme ole sillä tavalla tasa-laatuinen bändi. Aikaisemmin 50 prosenttia keikoista oli meidän omasta mielestä ihan kauheita. Takahuoneessa oli tosi usein kauhea masennus päällä. Se oli sellainen sekoitus epävarmuutta, kunnianhimoa ja oman navan ympärillä pyörimistä. Ja tietysti ujoutta. Aika monesti meni tappeluksi.”

Espe: ”Minullahan oli yhteen aikaan tapana keikan jälkeen erota bändistä. Kun vitutus kasvoi tarpeeksi suureksi ja otti vielä kaljaa siihen päälle, niin aika nopeasti sitä tuli päätelmään, että on valmis lopettamaan koko homman.”

Asko: ”Toisaalta ailahtelevaisuus on myös meidän bändin voimavara. Meidän keikoilla ei voi koskaan tietää, mitä kappaleita soitetaan, minkälaisia versioita vedetään tai minkälainen tunnelma esityksen aikana on. Välillä lopputulos on surkea, mutta ei koskaan tylsä. Ollaan siinä mielessä elävä bändi. Ei vedetä koskaan tehdasasetuksilla.”

Oudoin

Asko: ”Niitä on tosi monta. Kerran soitettiin Oulussa keikka kerrostalon parvekkeella. Tämä oli joskus 1980-luvun alkuvuosina. Ne oli kirpputoritoimintaa ja hyväntekeväisyttä tekevän Emmaus-yhdistyksen bileet.

Silloinen tyttöystäväni oli siinä toiminnassa mukana.”

Espe: ”Jengi istui takapihalta katsomassa ja me vedettiin settiä siellä parvekkeella. Ei meistä tosin tainnut mitään näkyä sen kaitteen takaa. Sen muistan, että siellä oli niin kova tuuli, että rumpupellit meinasivat lentää ilmaan.”

Asko: ”Kerran vedettiin Ranskassa keikka sellaisessa valtavassa, ympyränmuotoisessa viinisäiliössä. Se oli sellainen Suvilahden kaasukellon näköinen mesta. Siellä oli porukkaa monessa kerroksessa ja oltiin itse siellä pohjalla vetämässä. Kaiku oli mahtava.

Vuonna 1990 lähdettiin meidän ensimmäiselle Euroopan-kiertueellemme ja aloitettiin turnee Irlannista. Meidät oli buukattu johonkin iirinkieliseen tv-show'hun. Se oli sellainen koko perheen ohjelma, vähän niin kuin *Lauantaitanssit*, ja se kuvattiin jossain maaseutuhotellissa. Tosi mukavia herroja ja rouvia siellä oli, ja vedettiin niille *Frankenstein* playbackina.”

Espe: ”Ottivat vielä perkele minut keikan jälkeen tv-haastatteluun. Ja puhuivat niin kummallista murretta, ettei siitä meinannut saada aluksi mitään selvää. Ihan hyvin siitä silti suoriuduin.”

Pisin

Asko: ”Soitimme neljän tunnin pituisen setin Helsingin Bottalla joskus 1980-luvun lopulla. Se taisi olla joku *Njassan* pyörittämä klubi. Eihän meillä ollut siihen aikaan lähellekään niin paljon omaa materiaalia. Soiteltiin siten kaikenlaisia lainabiisejä: **Bo Diddley**, *The Sonics*, *Link Wray*, *The Troggs*, *The Velvet Underground* ja sellaisia – klasikoita.

Se oli sikahikinen keikka. Oli tosi aurinkoinen kesäpäivä, ja keikkamesta oli talon yläkerrassa sellaisessa pienessä luolassa. Siellä oli ihan tajuttoman kuuma. Muistan, miten vahvistimet hohkasivat lämpöä.”

Espe: ”Joku yleisöstä tuli keikan jälkeen valittamaan, että perhana kun soititte niin pitkästi. Että oli pakko hakea aina välillä juotavaa, että pysyi ylipäättään tolpillaan. Ehkä oltiin itse sen verran nuoria, ettei kunto lopunut.”

Asko: ”Soittamisesta saa niin hirveästi voimaa. Tai ainakin silloin, kun jengi on vastaanottavaista ja hyvin messissä. Mutta kyllä mulle kotiin mennessä tuli ihan karmiva pääkipu. Varmaan mulla oli nestehukka.”

Espe: ”Ollaan me pitkiä keikkoja muulloinkin vedetty. Soitetaan aika herkästi pitkän

kaavan mukaan jo pelkästään siksi, että saadaan rakennettua esitykseen kunnan kaari. Tunnin keikka tuntuu monesti aika lyhyeltä.”

Asko: ”Mun mielestä on ihan sama, minkä pituinen keikka on. Kymmenen minuutin vetokin voi olla loistava, jos soitettaessa tuntuu hyvältä. Mutta jos fiilis on sellainen, ettei tästä tule yhtään mitään, ei se keikka pituudella parane.”

Espe: ”Niin, kyllä mulle on tullut monesti keikan aikana mieleen, että pääsisipä täällä jo pois.”

Ärsyttävin

Asko: ”Monestihan kyse on siitä, että tehdään omalla hölmöilyllämme keikoista ikäviä tilaisuuksia. Mutta menee meillä välillä hermo myös yleisöön. Oltiin joskus 1980-luvun alussa Utajärvellä soittamassa, ja sinne tuli kauhea määrä meidän sukulaisia katsomaan. Nehän olivat tietysti täynnä hyvää mieltä ja kannustivat koko keikan ajan: 'Hyvä Asko! Hyvä Keräset!' Se häiritsi soittamista ja tuntui epärealistiselta muun yleisön takia. Mutta vaikea siinä oli mitään sanoa.”

Espe: ”Se on ylipäättään ärsyttävää, jos vedät jotain tosi rauhallista biisiä, ja ihmiset juttelevat tuhannen päissään niin kovalla äänellä, ettei kuule omaa soittoaankaan. Monesti sitä silti kelaa, jokainen on tullut paikalle kuka mistäkin syystä, ja kaikki ovat joka tapauksessa maksaneet lipuista. Eli tavallaan turha valittaa.”

Asko: ”Ja tavallaanhan me haluammekin saada ihmiset sekoamaan ja hulluttelemaan, pariskunnat löytämään toisensa ja tekemään lapsia keskenään. Sehän on se rockin homma, siihen kaikki kulminoituu. Mutta pitää mun mielestä tietyt hyvän käytöksen raamit olla keikoillekin. Sellainen päälle puhuminen kyllä ärsyttää.”

Ei tästä ole kauaakaan, kun keikalle oli eksynyt sellainen mölyapina. Se möykkäsi ja möykkäsi, eikä kunnioittanut bändiä tai yleisö yhtään. Katsoin sitä lopulta silmiin ja sanoin mikkiin: 'Arvatkaa mitä? Kerran mä hermostui keikalla yhteen pälppäjäjän niin pahasti, että pamautin sitä bassolla päähän. Voitteko kuvitella?' Ehkä se oli multa epärealistinen veto mennä nolaamaan kaveri sillä tavalla. Viesti meni kuitenkin perille.”

Dramaattisin

Asko: ”Tämä on oikeasti aika paha. Oltiin *Rumble City, LaLa Land* -levyn kiertueella 1990-luvun puolivälissä, ja matkalla Joensuuhun, kun yksi nainen ajoi meidän bussin alle. Sillä oli katse herpaantunut ja se tuli risteyksestä suoraan meitä päin. Yritettiin jarruttaa, mutta ei siinä mikään auttanut, liu'uttiin toisiamme päin.

Kaikkein kaameinta oli, että siellä oli pieniä lapsia kyydissä. Osa kuoli siihen paikkaan. Muistan edelleen, miten sieltä auton romusta kuului lapsen itkua. Se oli ihan kauheata. Poliisit ja ambulanssit tulivat paikalle. Oltiin ihan poissa toltamme.”

Espe: ”Varsinkin **Antti**, meidän kuljettajamme, oli järkyttynyt. Se veti aika lailla konjakkia sinä iltana.”

Asko: ”Jotenkin sitä alkoi silti aika nopeasti miettiä, että miten kaks se keikka. Että ei saa missata keikkaa. Oli niin itsekäs, vaikka ympärillä kuoli ihmisiä. Kai siinä oli mennyt jonkinlaiseen selviytymistilaan. En minä siitä mitenkään ylpeä silti ole. Vasta jälkikäteen havahtui kunnolla sen tilanteen karmuteen. Sitä kelailli mielessään vielä pitkään.”●

Kind Hearts Have a Run Run -albumi ilmestyy 7. lokakuuta.

Johtosävel

ILMO LAEVUO
Gramexin toimitusjohtaja

Ollaan ihmisiksi

Ihmisten tasa-arvo on julistettu perusoikeudeksi merkittävässä ihmiskunnan käännteissä yli 200 vuoden ajan. Yhdysvaltain perustaminen, Ranskan vallankumous, YK:n ihmisoikeuksien julistus.

Kansainvälinen yhteisö on ottanut laajasti tavakseen tuomita kaikkinaisen ihmisten kaltoinkohtelun. Ihmiskunta näyttää siis kehittyneen ja kirsikkana kakun päällä tanssii Suomi-neito tasa-arvon ja ihmisoikeuksien esikuvana.

Mutta. Kuva on kauniimpi kuin totuus. Osoituksena tästä ovat monenlaiset esiintulot ja voimakkaat kansalaisliikkeet häirinnän sekä kaltoinkohtelun tuomiseksi julkisuuteen.

Turvallisen ympäristön vaatimus on paitsi kohtuullinen, myös kaiken toiminnan menestyksen tekijä. Emotionaalinen turvallisuus antaa tilaa luovalle rohkeudelle.

Yksilö voi ajatella, että muiden sortaminen ajaa yksilön itsensä etua, mutta yhteisön on huolehdittava, että tuota etua ei synny.

Turvallisen ja tasavertaisen työympäristön vaatimus on voimistunut musiikkialalla. Sopimuksilla ja säännöksillä, joilla näihin periaatteisiin sitoudutaan, on merkittävä rooli asennekasvatuksessa. Kuitenkaan kaikkia loukkaavia, alistavia, syrjiviä tai vähätteleviä tekoja ja kommentteja on mahdotonta tyhjentävästi luetella ja kuvata.

Tarvitaan paljon puhetta, paljon kirjauksia ja ennen kaikkea paljon puuttumista, jotta ymmärryksen syventyessä asenteet muuttuvat. On tajuttava, että teko voi olla loukkaava, vaikkei sitä olisi sellaiseksi tarkoitettukaan. On ymmärrettävä, että loukkaus on subjektiivisesti koettu asia.

On tärkeää myös uskoa, että käyttäytymisen koodisto muuttuu ja kehittyy. Enää ei syljeskellä yleisillä paikoilla lattioille, päihtyneenä esiintymiseen suhtaudutaan torjuvasti ja tupakointi on kahlittu.

Loppujen lopuksi asia on ytimeltään yksinkertainen, ollaan ihmisiksi. Miksiköhän sellainen oleminen on ihmisille vaikeata?●

Turvallisuus tukee luovuutta.

Ailahtelevaisuus on 22-Pistepirkon voimavara, Asko Keränen (vas.) sanoo. ”Ei vedetä koskaan tehdasasetuksilla.”

Vahvemmat oikeudet muusikoille ja tuottajille

Harva tulee ajatelleeksi, että Gramex-oikeudet ovat selvästi heikommät kuin Teosto-oikeudet.

Teksti LAURI KAIRA

Suomen tekijänoikeuslaki ei kohtele musiikkialaa tasa-arvoisesti. Kun säveltäjillä ja sanoittajilla on musiikkiinsa yksinoikeus, muusikoilla ja tuottajilla on suurimmaksi osaksi vain korvausoikeus.

Monissa maissa on toisin. Esimerkiksi Britanniassa ja Espanjassa Gramex-oikeudet ovat yhtä vahvoja kuin Teosto-oikeudet.

Vahvemmat oikeudet antavat vahvemman neuvotteluaseman. Yksinoikeuksien omistaja voi pysäyttää musiikin käyttämisen, ellei korvauksista päästä sopuun. Korvausoikeuden haltija ei tähän pysty.

Suomessa tämä valta on Teostolla mutta ei Gramexilla, taiteilijapuolella säveltäjillä muttei muusikoilla ja yrityspuolella musiikkikustantajilla muttei musiikkituottajilla. Suomen musiikkiala on siis jaettu kahteen kastiin – olipa kyse taiteilijoista, yrityksistä tai tekijänoikeusjärjestöistä.

Muutoksen aika

Tähän tilanteeseen on ainoastaan historialliset perusteet. Musiikkituottajat ja muusikot katsovat, että nyt on aika korjata tilanne.

”On todella erikoista, että 2020-luvulla lainsäädäntömme edelleen kohtelee muusikoita ja tuottajia huonommin kuin musiikin säveltäjiä ja sanoittajia”, sanoo Musiikkituottajat IFPI Finlandin toiminnanjohtaja **Antti Kotilainen**.

”Molemmat tahot toimivat ja neuvottelevat oikeuksista samoilla markkinoilla, mutta tekijöiden neuvotteluasema on muusikoita ja tuottajia vahvempi. Tekijöillä on lain mukaan yksinoikeus ja he voivat kieltää teoksen käyttämisen, mikäli sopimukseen ei päästä. Vastaavaa suoraa kielto-oikeutta ei ole muusikoilla ja tuottajilla.”

Kehitystä pitää seurata

”Niin sanotulla pakkolisenssillä luotu korvausoikeus ei anna musiikin esittäjille ja tuottajille yhtä vahvaa neuvotteluasemaa kuin yksinoikeus antaisi”, sanoo Muusikkojen liiton puheenjohtaja **Ahti Vänttinen**. ”Meille on tärkeää sekä neuvotteluaseman vahvistaminen että näiden oikeuksien säilyminen nykyisessä laajuudessaan muusikoiden käsissä.”

”Maailma ja markkinoiden toimintaympäristö on muuttunut reilussa kuudessakymmenessä vuodessa ja lainsäädännön tulisi seurata kehitystä”, sanoo Kotilainen.

”Nykyisin voi syntyä tilanteita, jossa korvaukset jäävät lopulta saamatta, koska lupaa ei tarvitse etukäteen hankkia ja siinä vaiheessa, kun korvausta tullaan pyytämään, niin varoja ei mahdollisesti enää löydy tai niitä ei onnistuta perimään”, päättää Kotilainen. ●

Soitin

Soitin-palstalla esitellään kauden kiinnostavia soitinuuksia ja oheislaitteita. Teksti: Tommi Saarela

Roland Juno-X

Huokeampaa retroa

GRAMMY-PALKITUN laulaja-kitaristi **John Mayerin** nimikkokitara on nyt saatavilla myös huomattavasti kevyemmin hinnoiteltu versio.

Amerikkalaisen PRS:n Silver Sky -kitaran SE-malli on **Paul Reed Smithin** ja Mayerin yhteistyön tuloksena valmistunut perinnekitara, jonka soundi perustuu noin kolmen tuhannen euron hintaisen esikuvansa tavoin kolmen yksiseläisen mikrofoniin ja viisiasentoisen kytkimen yhdistelmään. Kitaran sointia ja toimintaa virituskoneistoja myöten kuvaillaan sanaparilla ”erittäin vintage”.

Valmistajan mukaan hienot yksityiskohdat tekevät Silver Sky -mallista suorastaan uniikin. Näitä ovat virituskoneistojen lisäksi esimerkiksi lavan

muotoilu, mikrofonit sekä vaahterasta valmistetun kaulan muotoilu.

SE Silver Sky -kitaroissa on poppelirunko, ja 25,5 tuuman skaalalla varustettu 22-nauhainen ruusu-puuotelauta on koristeltu hieman normaalia pienemmällä lintuaiheilla, kuin PRS:n kitarat yleensä.

Soittimessa on teräksinen vibrakampi, ja yksi äänenvoimakkuus- sekä kaksi sävynsäädintä.

PRS SE Silver Sky -kitaraa on saatavilla ainakin neljällä pintaviimeistelyllä: Stone Blue, Moon White, Dragon Fruit ja Ever Green. Tuhannen euron hintaiseen pakettiin sisältyy kitaralaukku. ●

prsguitarseurope.com

PRS SE Silver Sky Moon White

Uutta lyötävää

MAPEXIN koivusta ja pähkinästä rakentaman Saturn Evolution -rumpumalliston erikoisuutena on virituspesien linjan alapuolelle sijoittuva, käännteentekeväksi mainittu ”Halo”-tomikiinnike, joka vapauttaa tomit resonoimaan.

Rumpujen runkovahvuudet vaihtelevat halkaisijan mukaan: toimesta pienin koostuu seitsemästä viilukerroksesta ja on reilut 6 millimetriä paksu, kun taas bassorumpu on yhdeksänkerroksinen ja paksuudeltaan jo yli 8,5-millinen.

Tomien reunaviisteet ovat 45 astetta, bassorummussa on niitä loivempi 60 asteen viiste. Toimeissa on kaksi ja bassorummussa peräti neljä Air Flow -venttiiliä, jotka päästävät soittotilanteessa ilmanpaineen vapaasti ulos ja parantavat rummuston sointia.

Noin 3 000 euron hintaiseen viisiosaiseen settiin kuuluu kaksi pikkutomia (10”, 12”), kaksi lattia-tomia (14”, 16”) sekä bassorumpu (22”). Kuvan rummuston pintaviimeistelyä on tyylikäs Exotic Azure Burst -lakkkaus. Settiin ei kuulu virvelirumpua. ●

mapexdrums.com

Mapex Saturn Evolution

Junon paluu

ROLAND JUNO-60 ja Juno-106 olivat niitä sähköisiä soittimia, jotka määrittivät legendaarisen kasaripopin soundin. 1980-luvun alkupuoliskolla julkaistujen syntetisaattorien mukkea sointi, helppotajuinen käyttöliittymä ja kohtuullinen hinta toivat entistä useamman ulottuville mahdollisuuden ammattitasoisen polyfoniseen soittoon.

Ensimmäinen esikuvasoittimista, vuonna 1982 julkaistu Juno-60 oli merkkipaalu, joka tarjosi moniäänistä synteesiä vakaalla digitaaliohjatulla oskillaattorilla. Rikas karakteri ja mahdollisuus tallentaa muokattuja soundeja teki syntikasta värittömän klassikon.

Kaksi vuotta myöhemmin lanseerattu Juno-106 lisäsi edeltäjänsä muun muassa Rolandin ensimmäisen midiliitännän, ja arpeggiaattori vaihtui hienoon polyfoniseen portamento-toimintoon. Siitä tuli yksi kaikkien aikojen myydyimmistä syntikoista.

Uusi Juno-X tuo maineikkaan syntikkasarjan tähän päivään yhdistämällä vintageen nykypäivän suorituskykyyn. Juno-X tarjoaa monipuoliset työkalut säveltämiseen ja soittamiseen: uuden sukupolven Juno-X -ääniosan, historiallisia Juno-60- ja Juno-106-mallinnuksia, XV-5080- ja RD-pianojen soundeja ja paljon muuta.

Noin 2 000 euron hintainen uusi Juno-X vaikuttaa houkuttelevalta vaihtoehdolta kosketinsoittajalle, joka kaihoaa aitoa Juno-soundia ilman, että joutuisi sijoittamaan omaisuuksia alkuperäisen klassikkosoittimen hankintaan. ●

roland.com/fin

LAURA MIETTINEN

- Taiteilijanimi **Aurora**. • Syntynyt 1985 Tampereella, asuu Turussa. • Laulaja ja musiikintekijä. • Julkaissut albumit *Kadotaan kaupunkiin* (2015) ja *Valtakunta* (2017).
- Uusi ep *Tule virtaan* julkaistiin syyskuussa 2022. • Opettaa musiikintekemistä Laulunikkari-verkkokursseina.

Kesäkuussa Aurora esiintyi Tampereen G Livelabissa.

KUVA: LEENA IKONEN

KUVA: MARIA AHONEN

Musiikki heijastelee ihmisen vapautta

Reggae on uniikkia ja ajatonta musiikkia, sanoo Aurora.

Teksti HEIKKI JOKINEN

Korona-aika alkaa olla takana: **Auroran** keikkakalenterissa on tänä vuonna 48 keikkaa siitä, kun kiertue alkoi.

”Liikuttavaa, että fanit eivät kadonneet ja uusikin sukupolvi on löytänyt keikoille” Aurora eli **Laura Miettinen** (s. 1985) sanoo. ”En edes osannut ajatella, muistaako kukaan.”

Keikoilla huomaa, että väki irrottelee taas. ”Samalla on järkyttävää huomata, että

joillakin nuorisokeikoilla yleisö ei ole koskaan ollut live-keikoilla. He eivät tiedä, miten saadaan encore tai heilutetaan käsiä.”

”Olemme puhuneet tästä tien päällä, tässä saa opettaa nuoria.”

Sellosta se alkoi

Musiikki on ollut Tampereelta kotoisin olevan, nyt Turussa asuvan Miettisen elämässä pienestä pitäen. Isä oli tenorina musiikki-teatterissa ja opereteissa, itse hän aloitti sellon opiskelun viisivuotiaana. Pirkanmaan

musiikkiopistossa hän opiskeli pianonsoittoa, kävi koulua musiikkiluokilla ja alkoi tehdä omia biisejä yläasteella.

Lapsena Miettinen ei harrastanut oikein muuta kuin musiikkia. ”En ollut kauhean kapinallinen, minä vain soitin. Mutta en ollut tunnollinenkaan.”

Pop & Jazz Konservatoriossa Miettinen opiskeli yhtye- ja orkesterimusiikoksi, sivuaineena oli laulu. ”Sinä aikana opin, mitä vaaditaan freelance-muusikoilta.” >>>

>>>

Aika Lahden reggaepiireissä toi esiintymiskokemusta ja hän alkoi tehdä omia biisejä. Savusound-yhtye onnistui jo keikkamyynnissäkin.

Ajaton reggae

Reggae teki Mieltiseen pysyvän vaikutuksen. ”Sen rytmiiikan kulku on jotakin uniikkia. Se on mielestäni ajatonta, ei vanhene, kuten jotkin trendit.”

Historiallisesti reggaen juuret ovat vastarinnassa, Mieltinen sanoo. ”Kun sitä laulaa valkoisena suomalaisena, tätä on muistettava kunnioittaa.”

Nykyään pohditaan paljon kulttuurista omimista. ”Musiikin kohdalla siitä ei voi puhua – jos rakastaa jotakin musiikkia, sitä kunnioittaa. Kunnioitan esimerkiksi suuresti Peter Toshia.”

Mieltinen sanoo, että on yrittänyt kirjoittaa vilpittömästi tekstejä, jotka sopivat reggaen perinteeseen eivätkä loukkaa sitä. ”Että niissä olisi jotakin syvyyttä ja henkeä.”

”En tee rastamusiikkia enkä ole rasta-fari”, Mieltinen korostaa. ”Ei musiikintekijältä voi vaatia täydellistä musiikillista ja uskonnollista sopeutumista siihen ympäristöön. Hyvä muistaa, että Bob Marleyn musiikkikin oli kaupallista.”

”Minun on ollut helpompi tehdä reggaemusiikkia, koska edelläkävijät ovat tehneet pioneeriötä”, hän sanoo reggaen asemasta Suomessa.

Reggaella on Mieltiselle tiettyä kaksinaisuutta. ”Olen imenyt itseäni monta vuotta sen peräänantamattomuutta ja samalla ihmiset tanssivat sitä.”

”Afroamerikkalainen rytmimusiikki on toinen musiikillinen kotini. Kun en ollut vielä löytänyt reggaeta, soul oli läheistä.”

Biisintekokursseja verkossa

Perheen perustaminen toi elämään muita kiireitä musiikin oheen, 22-vuotiaana ensimmäistä kertaa äidiksi tullut, nyt kolmen lapsen äiti Laura Mieltinen sanoo. ”Kun vuonna 2012 toinen lapseni oli puolitoista-vuotias, alkoi jo olla aikaa omille ajatuksille.”

Hän kuuli, että tuottaja Sakke Aalto etsi reggae-naislaulajaa. Tuloksena oli reggaetyylinen esikoissingle *Eilisen aurinko*, joka julkaistiin helmikuussa 2014. Musiikki alkoi muuttua ammatiksi ja tiiviimpi keikkailu alkoi.

Tammikuussa 2015 julkaistu esikoisalbumi *Kadotaan kaupunkiin* ylitti kultalevyrajan ja oli ehdolla kolmelle Emma-palkinnolle.

Korona-aika muutti kaiken, kuten muillakin esiintyvillä muusikoilla. ”Minulla kävi tavallaan hyvä tuuri, aloitin 2019 kirjallisuustieteen opiskelun Turun yliopistossa. Vaikka keikkoja ei ollut, minulla oli muuta puuhaa.”

Musiikkia ei tuolloin juuri syntynyt. ”Kudoin kyllä paljon villapaitoja.”

Pandemia-aika synnytti idean tarjota biisintekokursseja muille. Mieltinen perusti alkuvuodesta Laulunikkari-toiminimen, joka tarjoaa biisintekokurssia verkossa.

”Vinkki kaikille musiikintekijöille: opettaminen on kivaa. Muusikot antavat soitto-tunteja, biisintekijäkin voi antaa opetusta.

Keikalla Laura Mieltinen haluaa herättää yleisössä tunteita. Jos näin ei käy, se ei tunnu hyvältä.

KUVA: LEENA IKONEN

Opettamalla joutuu käymään läpi työkaluja ja miettimään, miten tämän teinkään.”

Kirjallisuus vaikuttaa

Syyskuun 23. päivänä julkaistiin uusi, reggaepoljentoon palaava Aurora-ep, *Tule virtaan*. ”Koronan jälkeen oli tarve löytää tapoja, joita en ole vielä tehnyt”, Mieltinen luonnehtii levyn musiikkia. ”Kuinka tärkeää on olla elossa!”

Levyn tekstit ovat aiempaa lyysisempiä, Mieltinen arvioi. ”Olen yrittänyt maalata kuvia ja käyttää metaforia. Kirjallisuuden opiskelu on vaikuttanut paljon kirjoittamiseeni. Lukeneisuuteni on kasvanut huomattavasti ja sekin vaikuttaa, että opinnoissa on analysoitu ja tulkittu paljon tekstejä.”

”Vinkki kaikille musiikintekijöille: opettaminen on kivaa.”

Levyllä on reggaeta, pop-musiikkia ”joka ei sanana oikein tarkoita mitään” sekä vanhan ajan laulaja-lauluntekijämusiikkia, Mieltinen sanoo. Mukaan mahtuu myös hiphop-sekoitusta sekä vähän kitaraakin. ”Nykyään ei ole paljoa kitaramusiikkia, kokeilimme sitäkin.”

Levyllä Mieltinen soittaa joitakin raitoja itse sisään kosketinsoittimilla.

Tekstinsä Mieltinen tekee suomeksi. Opiskeluaikeiden englanninkielisiä kokeiluja hän ei ole koskaan julkaissut. Äidinkieli on tunteiden kieli, suomenkieltäkin opiskeleva Mieltinen sanoo.

”Eikä minulla ole hinkua ulkomaan markkinoille. Jätetään se maailmanvalloitus nuorille. Se on ihan okei, ei minun tarvitse saada kaikkea. Suomi riittää areenakseni. Mutta, never say never.”

Keikka ja tunteet

Syksyn keikkakalenteri täyttyy esiintymistä laajan maamme joka kolkalla. Millainen on hyvä keikka?

”Ennen keikkaa yritän päästä tiettyyn energiaan. Silloin onnistuu, kun yleisö huomaa sen, vastaanottaa sen ja vastaa siihen, kun saan yleisössä aikaan tunteita.”

Jos tunteita ei yleisössä herätä, se ei tunnu hyvältä. ”Tietysti yökerhossa voi herätä monia tunteita.”

Paras keikka ei aina ole se, jolla on eniten yleisöä. ”Parasta on, kun saa uusia faneja, onnistuu voittamaan heidät puolelleen. Helppoahan se on esiintyä fanilaumalle.”

Laura Mieltisen elämä on aina ollut täynnä musiikkia. Mitä se hänelle on? ”Musiikki on olemisen tapa, tapa olla olemassa.”

”Se on tila, jossa ihminen voi luoda oman todellisuutensa, tuntee omat tunteensa, tai jonkun toisenkin tunteet. Musiikki ilmentää ihmisen mielessä puolta, joka on vapaampi, heijastelee ihmisen vapautta.”

Muista taiteista Mieltistä kiinnostaa nuortenkirjallisuus, josta hän teki kandidaatintutkielmaansa. Elokuvakin on kiehtova väline, ennen muuta sen seuraaminen, miten se kertoo. ”Amattitauti, ei voi olla hyödyntämättä omassa työssä.”

Liikunta on lähellä sydäntä. ”Aloitin skeittaamisenkin. Tosi nöyryyttävää 35-vuotiaana, mutta se on hauskaa.”

Tuleva on vielä auki. Syksyn täyttää keikkakiertue, ”kevällä katson, mihin Aurora on menossa”. Keikat jäävät vähäksi aikaa, tilalle tulee uuden musiikin kirjoittamista ja opetusta.

”En pysty tekemään viisivuotissuunnitelmaa. Ei se haittaa, olen aika spontaani ihminen. En pysyisi siinä kuitenkaan.”

KUVA: MARIA AHONEN

”Koronan jälkeen oli tarve löytää tapoja, joita en ole vielä tehnyt”, Mieltinen sanoo syyskuussa julkaistusta uudesta ep-levystään *Tule virtaan*.

RIFFI – asiaa musiikista ja sen tekemisestä jo vuodesta 1996!

Tilaa Riffi

Gramexin jäsenille nyt **50 % ALENNUS** kestotilauksen ensimmäisestä laskutuskaudesta*!

Hinta: **30 €** Tarjous koskee uusia tilaajia ja tilaus alkaa numerosta 5/2022 (julkaisupäivä 19. lokakuuta).

Tilaus on tehtävä viimeistään perjantaina 30.9. sähköpostilla: asiakaspalvelu@riffi.fi

www.riffi.fi

Riffi Idemco oy
Kirkkonkyläntie 103 B
00740 HELSINKI
Aikakauslehtien liiton jäsen

* Laskutuskausi on yksi vuosikerta (= 6 nroa), norm. 60 €. Kestotilaus jatkuu automaattisesti kulloinkin voimassa olevaan normaalihintaan.

Musiikki kantaa kuvaa

Pitkä dokumenttielokuva Maija Isola sai ensimmäisen Vuoden Musiikkioivallus -palkinnon. Kolme kisan ehdokkaista pohtii musiikin käytön mahdollisuuksia elokuvallisen ilmaisun kumppanina.

Teksti TOMMI SAARELA

Gramex ja Teosto jakoi 31. elokuuta Screen Helsinki -tapahtumassa ensi kertaa Vuoden Musiikkioivallus -tunnustuspalkinnon. Silmä halutaan kiinnittää huomiota elokuvaan ja televisio-ohjelmiin, joissa on käytetty musiikkia kekseliäällä, lisäarvoa tuovalla tavalla.

Teoston toimitusjohtaja **Risto Salmisen** mukaan palkinnolla halutaan alleviivata, että osuva musiikki nostaa av-teoksen uudelle tasolle tuomalla tarinankerrontaan lisäulottuvuuden.

”Halusimme nostaa esiin teoksia, joissa on osattu hyödyntää musiikin ainutlaatuinen voima”, Salminen sanoo.

Gramexin toimitusjohtaja **Ilmo Laevuon** mielestä av-teoksen ilmaisuvoima rakentuu kuvan ja äänen liitolle, ja musiikki on merkittävässä osassa, kun rakennetaan av-teoksen äänimaailmaa.

”Näiden elementtien yhdistelemisessä luovuudella on rajattomat mahdollisuudet”, Laevuo uskoo.

Ehdolle saatiin kolmattakymmentä tuotantoa, jotka edustavat eri lajityyppisiä teatterielokuvista lastenohjelmiin ja draamasarjoista realityyn. Palkintoa tavoittelevalle shortlistalle päätyi kolme tv-sarjaa ja kolme dokumenttielokuvaa. Valinnat teki nelihenkinen riippumaton tuomaristo, sihteerinä Musiikkikustantajien toiminnanjohtaja **Jari Muikku**.

Tuomariston mukaan kaikissa shortlistan teoksissa oli osattu hyödyntää hienosti musiikin tunnevoimaa. Toisaalta tuomaristolle jäi tuntuma, että kerronnan keinot tuntuvat olevan pitkälti lajityyppijään mukailevia, mikä paljastaa musiikillisen innovoinnin haasteellisuuden.

Maija Isola -elokuvan palkinnon vastaanottivat säveltäjä Sanna Salmenkallio (vas.), ohjaaja Leena Kilpeläinen ja tuottaja Merja Ritola.

Tuomaristo jäikin kaipaamaan jatkossa entistä rohkeampia irtiottoja musiikin käytössä, vaikka kiittääkin tuloksista, joita kilpailun parhaissa teoksissa saavutettiin perinteisemminkin keinoin.

Tekstiiliteiteilijän tarina

Palkitun *Maija Isolan* musiikki koostuu olemassa olevista kappaleista ja tilaussävellyksestä. Tuomariston mukaan ohjaaja-käsikirjoittaja **Leena Kilpeläisen** valitsema musiikki luo kohteestaan monipuolista kuvaa innovatiivisella tavalla. Monia musiikinlajeja ja -kulttuureita edustavat katkelmat syventävät ja rikastavat kertomusta tekstiilisuunnittelija **Maija Isolan** persoonasta, elämästä, urasta ja taiteesta. >>>

Tuomaristo katsoo, että dokumentissa musiikilla kerrotaan poikkeuksellisen paljon asioita, joita ei pystyisi ilmaisemaan kuvilla tai sanoilla, sillä musiikki luo vahvoja visuaalisia mielikuvia ja jatkaa elokuvakerronnan herättelemää ajatusta.

Siinäpä litania kehuja, mutta varmasti ansaittuja. Liki sataminuuttinen dokumentti tosiaan ryöpyy musiikkia ja musikaalista äänimaisemaa, joita on ilmiselvästi työstyttetty ajan ja ajatuksen kanssa.

”Käsikirjoituksessa olin käyttänyt referenssimusiikkina eri tilanteisiin ja Maijan fiiliksiin sopivaa musiikkia, joka saattoi olla aika hurjaa Doorsia, **John Coltranea** tai **Ravi Shankaria**”, Leena Kilpeläinen sanoo. >>>

Maija Isola -dokumenttielokuvan julisteessa näkyy taustalla Isolan suunnittelema Unikko-kuosi.

>>>

Referenssit toimivat kuitenkin vain suuntaviittoina, ja käsikirjoitusvaiheen jälkeen kuvaan astuivat realiteetit, kuten musiikin saatavuus ja hinta. Referensseistä ainoastaan Shankarin intialainen musiikki löysi tiensä lopulliseen elokuvaan.

Musiikkivalinnoista päävastuun kantanut Kilpeläinen pallotteli musiikin tehtävää, paikkaa ja roolia säveltäjä **Sanna Salmenkallion** kanssa.

”Koska Maija matkusteli paljon, päädyin värittämään hänen liikkumistaan eri kulttuurien parissa paikallisilla kansanmusiikkikappaleilla. Ne eivät niinkään sido tapahtumia aikaan, vaan paikkaan.”

Työnjaoksi muotoutui, että samalla kun ohjaaja rakensi äänitemusiikista dokumentin ulkoista, näkyvää maailmaa, Salmenkallio puolestaan alkoi säveltää Isolan sielunmaisemia.

Kirjahyllystä valkokankaalle

Kilpeläisen idea dokumentista syntyi hänen saadessaan sattumalta käsiinsä vuosituhanen alussa julkaistun kirjan Isolasta (1927–2001), joka tunnettiin Marimekon tekstiilien pitkäaikaisena pääsuunnittelijana.

”**Eero Aarnio** oli putsailut kirjahyllyjä, ja sain häneltä laatikollisen kirjoja, joiden joukosta löytyi tämäkin. Olenkin jälkeenpäin kiitellyt Eeroa, että ilman hänen

siivouskohtaustaan tätä elokuvaa ei olisi koskaan syntynyt”, Kilpeläinen nauraa.

Kirjaan painetut katkelmat Isolan kirjeistä alkoivat soida ohjaajan päässä niin, että niistä tuli elokuvan kantava elementti ja kerrojan ääni.

Maija Isolan virallinen teatteriensi-ilta oli maaliskuussa. Ulkomailla sitä on näytetty elokuvafestivaaleilla, ja se jatkaa elämäänsä elokuvateattereissakin esimerkiksi Ruotsissa, Espanjassa ja Japanissa.

Kokopitkästä dokumentista on tehty vajaan tunnin mittainen versio televisiolevitykseen sekä pari alle puoleen tuntiin leikattua versiota ulkomaisille kulttuurikanaville. *Maija Isola* tulee Yle Teema -kanavalta lokakuussa ja jää nähtäville Areenaan.

Kilpeläiselle yksi ohjaustyön hienoimpia musiikkilöytöjä on ollut **Camille Saint-Saënsin** musiikki. Sille valikoitui tärkeä tehtävä niin dokumentissa kuin perhe-elämässäkin.

”Maijahan kierteli paljon eri maiden eläintarhoissa piirtelemässä eläimiä. Dokumentin niihin kohtiin sijoitin Saint-Saënsin

Eläinten karnevaalia. Olen soittanut sitä musiikkia kotona lapsellenikin – ja olemme yhdessä tanssineet sen tahdissa.”

Viattomuuden ajassa

Joskus av-teoksen musiikin valikoi leikkaaja, toisinaan musiikki on voimakas ohjauksellinen valinta. *Munkkivuori*-jännityssarjan ohjaaja **Jani Volanen** on ohjaaja, joka työskentelee vahvasti musiikin vetoavalla.

Munkkivuori oli yksi shortlistalle nostetuista kolmesta tv-sarjasta ja oiva osoitus musiikin väkevästä voimasta kuvakerronnassa. *Munkkivuoren* kuvissa ei itsessään useinkaan näy mitään huolestuttavaa, mutta äänimaisema kertoo, että kaikki ei ole kohdallaan. Kuvien taustalla jymisee painostava tunnelma, jokin selittämätön uhka.

Volanen on sijoittanut sarjan lapsuusmaisemiensa länsihelsinkiläiseen lähiöön. Sen näkökulmahenkilötkin ovat lapsia, joille paljastuu aikuisten maailmasta vain välähdyksiä. Sarjan lasten tavoin myös katsoja näkee vain siivuja siitä, mitä on meneillään.

Äänitemusiikki loi näkyvää maailmaa, elokuvaan sävelletty sielunmaisemia.

Vuoden 1966 helmikuussa Maija Isola kuvattiin työnsä äärellä.

Munkkivuori-sarjan sisäkuvassa etualalla ohjaaja-käsikirjoittaja Jani Volanen, taustalla päähenkilö Mirkoa esittävä Viljami Loponen.

Ohjaajalle olennainen twisti on sarjan kuvaaman 1980-luvun viattomuudessa. Volanen korostaa, että tuolloin lapsilla ei ollut pääsyä kaikkeen tietoon, johon heillä nyt on. Ja varsin oleellista on sekin, ettei ollut kännyköitä. Jos 1980-luvun lähiössä lapsi lähti kotoaan sinne palaamatta, katoamisesta huolestuneet lähimmäiset eivät voineet häntä mitenkään tavoitella.

Valinnat lopuksi

Munkkivuoren äänimaisema rakentuu tilaus-sävellyksen ja äänitemusiikin tasapainoisen yhdistelmän varaan. Sarjan suomalaisittain hyvin laaja musiikkivalikoima toimii tuomariston mielestä hyvänä esimerkkinä siitä, kuinka musiikillisilla elementeillä voi rakentaa hienovaraista epookkia, mutta myös luoda maailman, jossa päivänpaisteella on aina varjonsa.

Päin vastoin kuin lopputuloksesta ehkä kuvittelisi, Volanen ei kuitenkaan voisi enää nykyään kuvitella kirjoittavansa musiikkia etukäteen sisään kohtauksiin.

”Olen yrittänyt sitä aiemmin, että käsiksessä lukee biisi, mikä soi. Leikattua kuvaa katsoessani huomaan, ettei se toimikaan. On ollut etukäteen ajatus tietystä biisistä, josta selvitetään oikeudet ja hinnat, mutta kun

”Listassa oli tuhatkunta biisiä, jotka voisivat teoriassa toimia.”

edessä pyöri leikattu kuva, musa ei enää istu. Sitten joudutaan kelaamaan koko prosessi takaisin alkuun”, Volanen huokaa.

Hän päätti, että näin ei tule käymään tässä sarjassa.

”Lyön musavalintani nyt lukkoon 99-prosenttisesti vasta kun nähtävillä on melkein valmiiksi leikattua kuvaa. Musan hakemisen aloitin kyllä jo neljä vuotta sitten, ja sitä kertyi kunnon reservi, josta lähdettiin valitsemaan. Listassa oli tuhatkunta biisiä, jotka voisivat teoriassa toimia.”

Koska sarja sijoittuu käsikirjoituksen mukaan vuosiin 1983–1984, kaikkien kappaleiden tuli siis olla julkaistuna levyillä siihen mennessä. Niitä Volanen sitten alkoi testata leikattuun kuvaan.

Kahdesta tallista

Volanen tyrmää käsityksen, että äänitemusiikkia käytettäessä musiikkivalinnoista päättävällä olisi edessään periaatteessa kaikki maailman levytetty musiikki. Lupien haku-

prosessin hitaus ja musiikin hinta supistavat valikkoa merkittävästi.

Munkkivuoreen päättyi lopulta noin sata levybiisiä, taloudellisista syistä ja lupaprosessin helpottamiseksi kaikki vielä kotimaisia. Sarjan englanninkielinenkin musiikki on Suomessa tehtyä, suomalaisten bändien esittämää ja oikeudet löytyivät Suomesta.

”Koska käytän musiikkia siten, että kuvan pitää olla leikattu, aikataulu ei antanut mahdollisuuksia lähteä tekemään musiikkivalintoja enää siinä vaiheessa, eikä jäädä odottelemaan heruuko lupia. Työjärjestyksestä johtuen ei voitu lähteä kyselemään biisejä yksi kerrallaan ja selittelemään oikeudenhaltijoille, että mihin kohtaukseen, missä hengessä ja kuinka monta sekuntia. Ja sitten olisi odoteltu, että kaikelle olisi määritelty hinta. Sellaiseen ei ollut aikaa eikä rahaa.”

Lupaprosessin mutkia oioittiin niin, että kaikki sarjaan valitut kappaleet saatiin konttä-sopimuksella kahden kotimaisen kustantajan katalogista. >>>

>>>

”Meidän puolelta sopimukseen kirjattiin, että tässä vaiheessa ei pysty sanomaan missä kohdassa käytetään, paljonko käytetään eikä edes sitä, että käytetäänkö”, Volanen hymyilee.

”Kustantajat joutuivat sitten vähän no-loina selittelemään talliensä arvostetuillekin tekijöille, että lähdetkö tämmöiseen, kun se Volanen päättää ne biisit mitä se sinulta ehkä käyttää sitten myöhemmin.”

Yllättävän monet lähtivät.

Sävellystä tuplatempossa

”Musan käyttö ohjaustöissäni on itselleni erittäin tärkeää, ja siksi käytän sitä aina niin paljon kuin mahdollista. Hassua on tässä se, että *Munkkivuori* taitaa olla ensimmäinen ohjaukseni, jossa minulla on säveltäjä”, Volanen hoksaa.

Tarkkaan ottaen heitä on kaksikin, **Juha Taavitsainen** ja **Martti Tervo**.

Volanen kertoo tarvinneensa kaksikon mukaan kiireisen aikataulun takia. Yksi ei olisi millään ehtinyt luoda annetussa ajassa kaikkia lähes kymmentuntiseen sarjaan tilattuja äänimaisemia.

”Jätkät sävelsivät aivan kohtuuttomalla tahdilla suoraan kohtaukseen ja tarkkaan mitaan. Olin laatinut heille referenssipotpurin syntikkavoittoista **Vangelis**-tyyppistä kasari-instrumentaalia. Sain sitten siltä pohjalta heiltä demoja, joita kommentoin että mikä oli hyvää ja mikä huonoa. Aika nopeasti sen jälkeen rupesi olemaan laatu ja tyyli kohdillaan.”

KUVA: SHAYLEY LÉ / YELLOW FILM & TV

Aikuisten pääosassa Anna Airola (Oona), taustalla Aksa Korttila (Yola) ja Eppu Pastinen (Tuomas).

Jani Volasen ohjaama ja käsikirjoittama 10-osainen *Munkkivuori* saa ensi-iltansa Elisa Viihteellä lokakuussa ja nähdään myöhemmin Nelosella.

Nuorten aikuisten Kalliossa

Parhaan komediasarjan, käsikirjoituksen ja ohjauksen Kultaisilla Venloilla palkittu *Aikuiset* kertoo parikymppisistä kalliolaisista, jotka kriiseilevät valintojensa, on-off-ihmis-

suhteidensa ja yön läpi jatkuvan bilettämisen keskellä.

Tuomariston shortlistalle nostama *Aikuiset* hyödyntää äänitemusiikkia tavalla, joka on Suomessa vielä poikkeuksellista mutta maailmalla ehkä jo arkipäivää. *Aikuisissa* ei ole tahtiakaan sävellettyä musiikkia, vaan musiikkimaisema rakentuu käsikirjoittajan valitsemista kappaleista, jotka ovat kaiken pohjana jo kirjoitusvaiheessa.

Anna Brotkin kertoo kirjoittavansa joka jaksoon vähintään yhden pitkän kohtauksen, joka rakentuu tietyn biisin varaan. Musiikki toimii silloin olennaisena dramaturgisena elementtinä, ja luo sarjaan musavideomaisuutta.

”Kirjoittaessani päätän, että tässä kohtaa täytyy soida tämä biisi – tai ainakin tämäläinen. Koska se, mitä olen ajatellut ja minkä saamme, ovat kaksi eri asiaa”, Brotkin hymähtää. ”Vaikka totta puhuen prosentti on meillä ollut ihan hyvä, ainakin puolet on saatu.”

Brotkin kirjoittaa biisit käsikirjoitukseen, vaikka elokuvakoulussa opetettiin, ettei niin saisi tehdä.

”Ratkaisin ongelman ovelasti, nimittäin itseni *Aikuisten* music supervisoriksi, niin ei tarvitse kysellä keneltäkään”, Brotkin nauraa.

Brotkin kertoo, että olennaisin syy sille, miksi *Aikuisiin* mahtuu niin runsaasti musiikkia – ja nimenomaan sitä lajia mitä on haluttu – on siinä, että sarja geoblokattiin Suomeen. Laajempi levitys olisi nostanut hinnat pilviin.

”Se oli taiteellinen valinta, joka piti tehdä. Halusin *Aikuisiin* tiettyä popmusaa, ja se oli minulle niin tärkeää, että mieluummin rajasin sarjan Suomeen, että saatiin toteutettua tämä niin.”

Nollapisteestä yhteistyöhön

Brotkinin mukaan tv- ja elokuva-alan sekä musiikkialan kesken ollaan tilassa, joka ei ole ideaali kenellekään.

”Meidän puolellamme musaoikeuskysymyksiä pidetään monimutkaisina, kalliina ja vaikeina. Musiikin metsästämiseen ja oikeuksien claraamiseen per tuotanto hukkaantuu liikaa työtunteja ja rahaa. Musantekijät taas tuntevat kokevan, että heiltä yritetään riistää käyttöoikeuksia polkuhintaan.”

Brotkin pitää outona, että av- ja musiikkiala ovat onnistuneet asemoimaan toisensa ikään kuin vastapuoliksi, jotka ovat sodassa keskenään.

”Meistä katsoen toive on, että tuotannoissa voitaisiin käyttää enemmän musaa, ja juuri oikeanlaista. Ja kyllähän se, että leffassa ja telkkarissa käytettäisiin enemmän musaa hyödyttäisi musan tekijöitäkin. Yksi askel oikeaan suuntaan voisi olla se, jos Suomeen syntyisi music supervisorien ammattikunta, joka tekee musiikkisuunnittelua täysipäiväisesti. Silloin jokaista tuotantoa ei tarvitsisi aloittaa nollapisteestä, ja ruveta selvittämään, että keneltä kysyn, millaisia sopimuksia pitää tehdä ja mitä maksaa.”

Aikuisissa on haluttu vältellä katalogimusiikin käyttöä viimeiseen asti, sillä Brotkinin musiikkivalintoja ohjaa pyrkimys realismiin. Musiikki ankkuroi *Aikuisia* aikaan, tietynlaiseen elämäntyyliin sekä tuo hahmoille uskottavuutta ja tunnistettavuutta. *Aikuisten* hahmot ovat trenditietoisia kalliolaisia, jotka eivät kuuntele listamusiikkia, vaan tarkasti rajattuja genrejä, jotka kulloinkin poreilevat pinnalla baareissa ja yökerhoissa.

”Katsojasta pitää tuntua siltä, että tällaiset tyypit voisivat oikeasti kuunnella juuri näitä biisejä”.

Brotkinille tv-sarjaan valittu musiikki ei ole mikään mauste, joka ripotellaan lopuksi kakun päälle. Kaikkea muuta.

”Musiikki on minulle sen kakun todella tärkeä ainesosa! Se on asia, jota mietin kirjoittajana välillä jopa ihan ekan – että miltä kohtaus kuulostaa, ja millainen musa siinä niin ollen pitää soida.”

Aikuisten kolmas tuotantokausi julkaistaan syyskuussa Yle Areenassa ja lähetetään TV2-kanavalla. Brotkinin mukaan kausi jää viimeiseksi.

”Parempi lopettaa liian aikaisin kuin vähän liian myöhään.”

28.9–1.10 järjestettävä musiikkialan ammattilaisten *Music x Media* jatkaa samoista teemoista livenä. Tuolloin Tampereella *Gramexin* vetämässä suuressa paneelikeskustelussa pubutaan musiikin käytöstä elokuvissa ja tv-sarjoissa.

Intohimona musiikki

soundi.fi

@soundilehti @soundilehti @soundilehti

Kolmen esityskauden mittaisen *Aikuiset*-sarjan keskeisiä henkilöitä ovat Oona (Anna Airola) ja tämän bestis Arttu (Elias Salonen).

KUVA: SHAYLEY LÉ / YELLOW FILM & TV

JUHA LEPPÄNEN

- Taiteilijanimi **Aron**. • Syntynyt 1968.
- Asuu Ylöjärvellä. • On esittänyt 1990-luvun puolivälistä erityisesti **Elvis Presleyn** musiikkia.
- Palkittiin 2013 Pirkanmaan vuoden luovana yrittäjänä.

KUVA: TOM LAHTI

Suomen johtava Elvis-tulkki

Juha Leppänen on esittänyt Elviksen musiikkia jo vuosikymmenten ajan.

Teksti JUHANA UNKURI

Ylöjärveläinen **Juha Leppänen** sai noin 11-vuotiaana käsiinsä C-kasetin, jossa oli **Elvis Presleyn** musiikkia.

”Se oli siinä, tuosta lähtien Elvis oli musiikissa ykkössuosikkini. Ensin Elviksen diggailu tapahtui vähän salassa, koska kaverini kuuntelivat punkkia”, Leppänen virnistää.

Huksiaan Leppänen oli alkanut kammata 50-luvun tyyliin taaksepäin jo ennen Elviksen musiikin löytämistä. Esikuvana toimi oma isä.

”Ehkä ulkonäköni oli luontaisestikin elvismäinen. Nuorena jotkut kutsuivat minua takanapäin Elvikseksi, käsittääkseni ihan hyvässä hengessä.”

Ensituntumaa laulamiseen Leppänen sai alle kouluikäisenä, kun hoitotäti, naapurin vanha rouva, laulatti ahkerasti Juhaa ja hänen siskoaan. Leppänen kävi useita vuosia myös haitaritunneilla soittaen muun muassa Beatlesin tuotantoa; soitonopettaja oli kova Beatles-fani.

Nuoruudessaan Juha kuunteli aktiivisesti 1950–60-lukujen musiikkia – Elviksen ohella muun muassa **Paul Ankaa**, **Tom Jonesia** ja **The Ronettesia** – mutta ei harrastanut musiikkia muuten.

Tuossa vaiheessa hän keskittyi tosissaan urheiluun, ja voitti juniorina Työväen Urheilu-

KUVA: RAISA TAURINKA

liiton mestaruuden niin 100 metrin juoksussa, pituushypyssä kuin hiihdossa.

Lukion ja armeijan jälkeen Leppänen alkoi opiskella Tampereen teknillisessä korkeakoulussa. Suotuisan ulkonäön myötä hän rahoitti opiskelujaan mallintöillä ja ylsi myös Mr. Finland -kisan finaaliin.

”Mallin hommat olivat ihan ok, mutta eivät kuitenkaan mikään intohimo. Esiintyminen kiinnosti, ja isäni usutti minua kokeilemaan lauluhommia.”

Leppänen suuntasi siinä kohtaa Tampereen konservatorioon, jossa oli mahdollisuus testauttaa laulutaitoaan.

”Arviona oli, että kykyä ja valmiuksia laulamiseen on, mutta varsinainen taito oli vähän piilossa. Sain arviosta rohkaisua ja aloin käydä laulutunneilla.”

Diplomi-insinööriksi valmistuneen Leppänen ensimmäinen varsinainen laulukeikka oli 1990-luvun puolivälissä silloisen työpaikan pikkujouluissa.

”Vanhemman kotimaisen iskelmän lisäksi lauloin Elviksen kappaleita. Palaute oli positiivista, mikä kannusti jatkamaan esiintyjänä.”

Leppänen alkoi keskittyä pian erityisesti Elviksen musiikkiin. Lisäuskoa hän sai Amerikanmaalta. Viettäessään työnsä puitteissa talven 1996–97 Birminghamissa Alabamassa hän sijoittui paikallisessa televisioidussa Elvis-kilpailussa kolmanneksi. >>>

>>>

Ei imitaattori, vaan tulkitsija

Leppänen perusti toiminimen ja keikkaili ensin varsinaisen työn ohessa. Ensimmäisen singlensä hän julkaisi 2001 omalla nimellään, mutta kaksi vuotta myöhemmin hän otti käyttöönsä Aron-taiteilijanimen Elvis Aaron Presleyn hengessä.

Päätoimisena artisti-yrittäjänä vuodesta 2009 toiminut Leppänen korostaa, ettei ole Elvis-imitaattori vaan tulkitsija.

”Esimerkeiksi jenkeissä Elvistä esitetään usein imitoimalla. Suomessa sellainen voisi tuntua vähän kornilta. En käytä valkoista haalaria tai aurinkolaseja, vaan vedän keikat omana itsenäni, Elvistä kunnioittaen.”

Leppänenkin on toki perehtynyt laajasti Elviksen videotaltiointeihin.

”Suosin keikoillani joitain samantyyppisiä muuveja, mutta teen ne kuitenkin omalla tyylilläni. Joissain lauluissa kuulostan Elvikseltä enemmän, joissain vähemmän. Tiettyjä samoja aineksia pitää tietysti olla, että homma toimii”, hän luonnehtii.

Ulkoista tuunaamista Leppänen ei ole tarvinnut.

”Elvis-tyyppinen kampaaminen minulla on ollut läpi vuosien. Pulisongit kasvatin joskus armeijan jälkeen, eivätkä ne ole sen jälkeen lähteneet pois.”

Elvis esitti musiikkia monipuolisesti, ainakin rock and rollia, kantria, bluesia, gospelia sekä balladeita, jotka olivat välillä oopperamaisiakin.

”Laaja-alaisuus tuo omaankin esiintymiseen lisämielenkiintoa. Itselleni on tärkeää, että laulu toimii, ja etten oio missään. Muu esiintymiseen liittyvä tulee siinä ohessa.”

Kun joku esittää Elviksen tuotantoa, ymmärrettävistä löytyy myös niitä, jotka suhtautuvat asiaan epäillen.

”Joskus jotkut ovat suhtautuneet tähän ennen keikkaa vähän kyräillen tai sen oloisina, että ’mikäs homma tämä oikein on’. Sellainen on kuitenkin vain lisännyt omaa tsemppiä. Usein on käynyt niin, että nämä epäilijät ovat keikan jälkeen käyneet erikseen kehumassa.”

Muutaman kerran Suomessakin Leppänen keikalla on ollut henkilö, joka on kuullut livenä itse Elvistä. Myös heiltä Leppänen on tavannut saada kehuja.

”Nyt jo edesmennyt Elviksen kiertue-manageri ja valokuvaaja Ed Bonja istui eturivissä Kotkassa pitämässäni konsertissa, ja minua jännitti ennakkoon. Keikan loputtua hän antoi aplodeja seisaaltaan ja tuli ensimmäisenä kättelemään minua, mikä tuntui tietysti hyvältä.”

”Itselleni on tärkeää, että laulu toimii, ja etten oio missään.”

Suomalaista ja amerikkalaista

Leppänen on levyttänyt Elvistä niin englanniksi kuin suomeksi – levyillä on myös hänen omia käännöksiään – sekä uutta suomenkielistä iskelmää. Keikoilla hän esittää enimmäkseen Elviksen musiikkia englanniksi.

Vuosien mittaan Leppänen on keikkailut eri puolilla Suomea ja välillä myös ulkomailla. Esiintymisiä on ollut laajalla skaalalla, niin ravintoloissa, yökerhoissa, konserttisaleissa, kirkoissa, yritystilaisuuksissa, häissä, syntymäpäivillä, hoivakodeissa, kouluissa, päiväkodeissa kuin toritapahtumissa.

”Aikuisemman yleisön ohella myös teinit ja vaahtosammuttimen kokoiset lapsetkin ovat tavanneet pitää esityksistäni. Joten tämä musiikki toimii ihan kaikenikäisille”, sanoo Leppänen, jota on keikkailun laajuuden ja esiintymisen tason myötä kutsuttu Suomen johtavaksi Elvis-tulkiksi.

Leppänen on kiinnostunut myös vanhoista autoista ja moottoripyöristä. Hän omistaa vuoden 1968 Triumph Bonneville 650 -moottoripyörän ja on hankkinut Amerikoista itselleen vaaleanpunaisen, vuoden 1959 Cadillac Coupe -auton.

”Joskus olen varsinkin pyydettyäessä saapunut niillä keikkapaikallekin. Ja erityistilanteissa olen kyydittänyt esimerkiksi hääpareja Cadillacilla.”

Varsinaisen keikkailun lisäksi Leppänen on operoinut muutenkin aktiivisesti vanhemman musiikin parissa. Hän on ollut vetämässä paikallisradioissa Happy days -ohjelmaa, jossa käsitellään 1950–70-lukujen musiikkia. Lisäksi hän tuottanut vuosien mittaan lukuisia tapahtumia, joissa teemoina ovat olleet niin Elvis kuin muu 1950–60-lukujen musiikki ja kulttuuri.

”Osassa tapahtumista on yhdistynyt noiden vuosikymmenten suomalainen ilta-makulttuuri ja amerikkalainen rock and roll. Olen saanut mukaan useita vanhemman polven suomalaistähtiä, kuten Eila Pienimäen, Lasse Liemolan, Eino Grönin ja Marion Rungin. Nämä ikärajattomat ja alkoholittomat hyvän mielen tapahtumat ovat saaneet paljon kiitosta.”

”Aikuisemman yleisön ohella myös teinit ja vaahtosammuttimen kokoiset lapsetkin ovat tavanneet pitää esityksistäni”, Leppänen sanoo.

KUVA: TOM LAHTI

Miten Gramex-korvaukset ovat kehittyneet?

Korvauskertymään ovat vaikuttaneet korona, muutokset musiikin käytössä ja vaihtelut ulkomaisten korvausten tuloutumisessa.

Teksti LAURI KAIRA

Gramex-korvauksia kerätään äänitemusiikin käytöstä muun muassa mediassa ja liiketilojen taustamusiikkina. Näiltä kahdelta sektorilta kertyy liki 70 prosenttia korvauksista.

Loppu 30 prosenttia kertyy pääosin tietoverkkokäytöstä, yksityisen kopioinnin hyvityksestä, ääni- ja kuvatallenteista sekä ulkomaankorvauksista.

Enemmän netistä ja ulkomailta

Viiden viime vuoden aikana Gramex-korvaukset ovat liikkuneet 22,5–23,9 miljoonan euron välillä. Mistä nämä vaihtelut johtuivat?

Gramexin asiantuntijoiden mukaan tämä johtuu osin koronasta, osin ulkomaisten korvausten tuloutumiseen liittyvästä vaihtelusta ja osin muutoksista musiikin käyttötavoissa.

”Koronan vaikutukset näkyvät parin viimeisen vuoden korvauskertymien laskuna radioiden ja taustamusiikin puolella”, sanoo Gramexin lisensointipäällikkö **Petri Kiiski**.

Kahden muun sektorin korvaukset ovat sen sijaan nousseet tällä viisivuotiskaudella. Internet- ja tietoverkkokäytön korvaukset nousivat tänä aikana 2,6 miljoonasta eurosta 3,6 miljoonaan euroon ja ulkomaankorvaukset 0,7 miljoonasta 1,2 miljoonaan euroon.

Internet- ja tietoverkkokorvaukset tulevat suurimmaksi osaksi teleoperaattoreilta, televisionkatsojien käyttämistä striimaus- ja tallennuspalveluista. Sieltä tulee myös tämä kasvu.

”Suurimpana vaikuttavana tekijänä siellä on simulcastingin sekä netti-pvr:n osuuden kasvu”, kertoo Gramexin taluspäällikkö **Niko Tuomonen**.

Datanhallintaa ja aktiivisuutta

Ulkomaan korvausten nousun takana on johtaja **Tuomas Talonpojan** mukaan monia syitä. ”Äänitiedatan yleinen hallinta, äänitiedatan vaihto ja tilitysprosessit ovat kehittyneet kansainvälisellä tasolla.”

”Lisäksi Gramex on saanut omat järjestelmät ja datan käsittelyn kehitettyä nyt siihen vaiheeseen, että tuloksia alkaa näkyä. Olemme myös pystyneet keskittämään resursseja enemmän ulkomaanasioihin.”

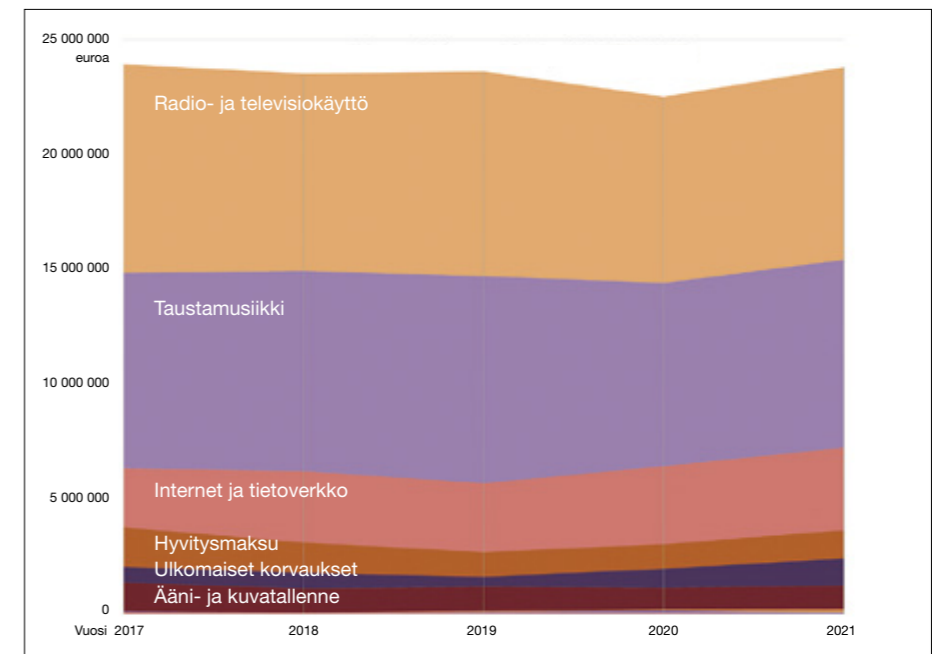
”Tulevista vuosista täysin mahdollon sanoa vielä mitään. Se tiedetään kuitenkin jo nyt, että tänä vuonna ylletään taas reiluun kasvuun.”

23,8 miljoonaa euroa

Viime vuonna Gramex-korvauksia kerättiin yhteensä 23,8 miljoonaa euroa. Taustamusiikkisektorilta kertyi 8,2 miljoonaa, radio- ja TV-käytöstä 8,4 miljoonaa, Internet- ja tietoverkkokäytöstä 3,6 miljoonaa, yksityisen kopioinnin hyvityksestä ja ulkomaan korvauksista kummastakin 1,2 miljoonaa sekä ääni- ja kuvatallenteista eli pitkälti av-tuotannoista noin miljoona euroa.

Vaikka korona edelleen alensi kaupallisten radioiden mainosmyyntiä ja taustamusiikkisektorin korvaustuloja, ulkomaankorvausten ennätystulos nosti korvauskertymän koronaa edeltäneelle tasolle. ●

Gramexin suurimmat korvaussektorit 2017–2021

Suurimmat sektorit nimetty graafiin. Alhaalla oikealla näkyvät pienimmät sektorit, suoja-aika, musiikkivideot ja edelleenlähettäminen, jotka tuottivat 2021 yhteensä noin 190 000 euroa kyseisen vuoden 23,8 miljoonan euron kokonaiskertymästä.

Karaokella hetkeksi paratiisiin

Dokumenttielokuva *Karaokeparatiisi* kertoo tuttujen biisien valtavasta voimasta.

Teksti LAURI KAIRA Kuvat MARITA HÄLLFORS / NAPAFILMS

Suomalaisten rakastamasta karaokesta tehty dokumenttielokuva on kerännyt medialta kehuja. ”*Karaokeparatiisi* lähtee liikkeelle kliseestä: suomalaiset eivät puhu, mutta laulavat. Se kasvaa kuitenkin kliseen yli”.

Näin kirjoittaa Helsingin Sanomat, jonka mukaan *Karaokeparatiisi* on vuoden parhaita kotimaisia elokuvia.

Kehutun dokumentin ohjasi ja käsikirjoitti **Einari Paakkanen** ja tuotti **Marianne Mäkelä** (napafilms).

Idea elokuvaan lähti liikkeelle öisestä puhelusta.

”Einari soitti minulle yöllä karaokeravintola Tenkasta, jossa hän oli kollegansa **Anu Kuivalaisen** kanssa,” kertoo Mäkelä. ”He saivat siellä idean karaokedokumentista.”

”Vastasin, että kuulostaa hyvältä, mutta palataan asiaan seuraavana päivänä”, Mäkelä naurahtaa.

Ilojen ja surujen tulkki

Elokuvan tekijöiden mukaan karaoke on suomalaisten keino käsitellä elämän iloja ja suruja.

”Kun kuuntelet laulua, tuntuu kuin oppisit tuntemaan sen esittäjän ja monella tavalla opitkin.”

Karaoke on yhteisöllinen kokemus. Se muistuttaa yhteislaulua, mutta siihen liittyy myös itsensä likoon laittaminen. Esiintyjälle se on hetki parrasvaloissa. ”Kaikille taputetaan, ja kun ihminen saa aplodit, niin hän tulee samalla nähdyksi ihmisenä.”

”Yhtään liioittelematta voi sanoa, että suomalainen karaoke on kuin paratiisi, sillä kuinka monessa paikassa tässä yhteiskunnassa voit olla täysin oma itsesi ja saat siitä huolimatta tai juuri sen takia aplodit.”

Karaokeharrastamisessa on Suomessa eri tasoja: yksi tähtää SM-kisoihin, toinen pyrkii vain voittamaan itsensä.

Karaoke saa ujonkin ihmisen lavalle, kuten elokuvassa esiintyvän Tonin.

”Yhtään liioittelematta voi sanoa, että suomalainen karaoke on kuin paratiisi.”

Viime vuosina karaoken harrastus on laajentunut. Se on nuortenkin suosima illanviettotapa. Karaoke tuo kaikille ohjelmaa ja itselle jännitystä sekä onnistumisen elämyksiä. Suomalaiset eivät lähtökohtaisesti ole maailman ulospäinsuuntautunein kansa.

Viisi oman elämänsä tähteä

Karaokeparatiisi seuraa tarkemmin viittä eri suomalaista, **Eviä, Karia, Tonia, Elinaa ja Lauraa**.

Evi on kokenut karaoke-emäntä, joka kiertää ympäri Suomea hoitokodeista baareihin. Yksinhuoltajaisä Kari pitää Pyhäjoella auto-korjaamoa, jossa asiakkaat voivat laulaa auton korjaamista odotellessa. Rakennuksilla työskentelevä Toni asuu äitinsä luona ja käy laulamassa karaokea, jolloin oman ujoutensa voi hetkeksi kadottaa.

Eliina sairastaa Parkinsonin tautia. Karaoken laulaminen on Elinalle keino hallita

elämäänsä. Laura on menettänyt lapsensa. Kilpa-karaokesta tuli tapa yrittää selvittää. Koska puhuminen sattuisi, on parempi laulaa iloisia lauluja.

Musiikin valtava voima

Karaokeparatiisissa tavalliset ihmiset löytävät iloa ja tukea musiikista laulamalla suomalaisten artistien tutuksi tekemiä biisejä. ”Isossa kuvassa elokuvamme kertoo musiikin valtavasta voimasta. Siitä, miten musiikin kautta voi käsitellä iloja ja suruja, löytää ilon ja yhteisyyden hetkiä vakavienkin ongelmien keskellä.”

Karaokea ei voisi olla ilman kaikkien rakastamia tuttuja, muistorikkaita biisejä.

”Kaikki lähtee näistä tutuista biiseistä. Vaikka elokuvamme kertoo viidestä karaoken harrastajasta, se on siten samalla kunnianosoitus musiikille ja kaikille niille, jotka sitä tekevät ja esittävät.”

Elokuva todistaa karaoken saavan suomalaiset laulamaan iloistaan ja suruistaan tai rakkaudesta ja sen puuttumisesta sekä huolimatta tuskastaan tai kiviastaan.

Päättäjät puhuivat musiikista

Edustava joukko Suomen politiikan päättäjiä pääministeri Sanna Marinia myöten kokoontui elokuussa Flow-festivaalille keskustelemaan musiikkialan tulevaisuudesta.

Teksti HEIKKI JOKINEN Kuvat PETRI ANTILA

Helsingin Suvilahdessa järjestetty Flow-festivaali keräsi tänä vuonna kolmen päivän aikana 90 000 kävijää.

Paneeliin osallistuivat elokuun helteessä Sanna Marin (vas.), Maria Ohisalo, Anders Adlercreutz, Kai Mykkänen, Jussi Saramo, Eeva Kalli ja Ritva "Kike" Elomaa.

Päättäjien paneeli näki melko yksituumaisesti musiikkialan tulevaisuuden valoisaana ja sen tukemisen tärkeänä. Tukea ja hyviä ideoita esitettiin, mutta lupauksia toimiksi jopa näin vaalien lähestyessä tuli nirkoisesti.

Paneeliin osallistui tärkeitä poliittisia päättäjämme: pääministeri ja SDP:n puheenjohtaja **Sanna Marin**, ympäristö- ja ilmasto-ministeri sekä vihreiden puheenjohtaja **Maria Ohisalo**, kokoomuksen eduskuntaryhmän puheenjohtaja **Kai Mykkänen**, keskustan eduskuntaryhmän ensimmäinen varapuheenjohtaja **Eeva Kalli**, perussuomalaisen kansanedustaja **Ritva Elomaa**, vasemmistoliiton eduskuntaryhmän puheenjohtaja **Jussi Saramo** ja RKP:n eduskuntaryhmän puheenjohtaja **Anders Adlercreutz**.

Keskustelulle oli selvät säännöt. Tilaisuuden seitsemän järjestäjää saivat kukin esittää yhden kysymyksen, johon panelistin tuli vastata minuutissa. Kun aika meni yli, gongi kumahti.

Piratismien rangaistuksista

Ehkä konkreettisimpia vastauksia saatiin Gramexin esittämään kysymykseen piratismirikosten rangaistuksista. Kysymyksen mu-

kaan Suomessa immateriaalioikeuksiin kohdistuvissa rikoksissa on Pohjoismaiden lievin rangaistuskäytäntö.

Tulisiko piratismirikosten maksimirangaistukset nostaa Suomessa samalle tasolle kuin Ruotsissa ja Tanskassa, jotta niitä pystyttäisiin tutkimaan ja torjumaan yhtä tehokkaasti kuin naapurimaissa, Gramex kysyi.

Kai Mykkänen sanoi olevansa tähän valmis. "Tekijänoikeuksien murtuminen on vakava asia koko alalle."

Eeva Kalli muistutti, että usein on kyse ammattimaisista rikoksentehtävistä. "En halua nähdä, että Suomi olisi jotenkin houkutteleva kansainvälisille rikollisille." Kike Elomaa oli sanoissaan selkeä: "Piratismi on rikos."

Anders Adlercreutz pohti, että laillisia tuotteita on voitava ostaa helposti. "En usko, että hän joka levittää piraattikopioita, miettii mikä on rangaistus."

Sanna Marin huomautti, että on tärkeää voida erottaa erilaiset toimijat: pyritäänkö rahalliseen hyötyyn vai onko kyse nuoruuden tyhmyyksistä. Yleisesti Marin olisi kyllä valmis nostamaan rangaistusasteikkoa. Piratismi torjunnassa hän painotti kansainvälistä yhteistyötä.

Samaa tähdensi Jussi Saramo. "Isot rikolliset tulee ottaa kiinni ja tuomita. Mutta suomalaiset ovat usein alaikäisiä, jotka eivät

ole saaneet rahallista hyötyä. On väärin, jos he ovat lopun ikäänsä velkavankeudessa."

"On helppo sanoa, että rangaistukset tappiin, mutta onko poliisilla resurssija?", kysyi Maria Ohisalo. Tärkeää on ymmärtää laajasti, että kulttuuri on työtä ja sitä tulee kunnioittaa.

Kasvu on rajaton

Musiikin vientiä ja kansainvälistymistä pitivät suotavana kaikki. Sanna Marin tiivistä, että musiikki on bisnestä, joka tuo valtiolle rahaa, mutta lisäksi musiikki tuo iloa elämään. On tärkeää päästä nauttimaan siitä.

Vienti lisää kulttuurimme elinvoimaa, uskoi Kai Mykkänen. "Saamme nauttia niistä kulttuurin ja musiikin muodoista, joita ei voisi tehdä vain viidelle miljoonalle ihmiselle."

Musiikilla on itseisarvo, mutta se on myös tulevaisuuden vientituote, Jussi Saramo sanoi. On painotettava omaan musiikkiin, ei vain tuijotettava Ruotsiin, miten siellä on tehty, hän sanoi.

Pitkän uran laulajana tehnyt Kike Elomaa tähdensi, että luova talous on ala, jonka kasvu on rajaton. Hän muistutti esimerkiksi suomalaisen hevi- ja metallimusiikin menestyksestä maailmalla. "Me olemme mystinen kansa, sitä ei pidä kadottaa." >>>

>>>

Luottamus syntyy teoista

Koronapandemia mursi luovan alan luottamusta valtion toimiin. Kuinka tämä luottamus saadaan palutetuksi, panelisteilta kysyttiin.

Anders Adlercreutz sanoi, että korona-aikana käytettiin niitä aseita, jotka olivat käytettävissä. ”Se ei riittänyt.”

Hän ei usko valtiolta tulevan isoja lisäpanostuksia, mutta on ymmärrettävä, että musiikin ja kulttuurin tekeminen ei ole harrastus. ”Se on elinkeino, jolla tulee ansaita elanto, se on työtä jolla ansaitaan lisäarvo paitsi itselle myös yhteiskunnalle”, Adlercreutz sanoi.

Luottamus syntyy teoista, painotti Jussi Saramo. ”Seuraavaan hallitusohjelmaan on kirjattava se, että kulttuuri kuuluu kaikille hallinnonaloille.” Samaa korosti Eeva Kalli, tekojen on oltava enustettavia.

Maria Ohisalo vaati perustuloa sekä seuraavaan budjettiin korvamerkittäväksi yksi prosentti kulttuurille. Kike Elomaa toivoi kansan äänestävän seuraavaan eduskuntaan kulttuurin edustajia ja Kai Mykkänen halusi yrittämisen edellytykset kuntoon.

Sanna Marin muistutti, että epävarmuus koronaviruksen kanssa jatkuu yhä. Pahempiakin kulkutauteja voi tulla luonnon monimuotoisuuden heiketessä, ilmastomuutoksen edessä ja väestön kasvussa. ”Jos pandemiassa jotain hyvää oli, niin se, että on tajuttu kulttuurin tärkeys.”

Monipuolisuuden jäljillä

Kysyjä kiinnosti, miten taata musiikki-alan elpyminen ja moninaisuus. Eeva Kalli muistutti, että moni suomalainen menestys edustaa muuta kuin valtavirtaa. ”Monipuolisuus on otettava huomioon ja Business Finlandin rahoituksen on oltava monimuotoisesti haettavissa.”

Business Finlandin tuista puhui Jussi Saramokin. Niitä on jaettava kulttuurilekin, hän vaati. ”Lisäksi treenikamppia tarjolle.”

Kike Elomaa lähettäisi opetus- ja kulttuuriministeriön sekä työ- ja elinkeinoministeriön virkamiehet kurssille, jolla puhutaan suomalaisen kulttuurin edistämistä. ”Ja soittolistat pois radioista!”

Maria Ohisalo muistutti osallistumisen tärkeydestä. ”Lähettäkää ihmisiä politiikkaan. Tarvitsemme kulttuurin alan toimijoita.”

Paneelin järjestivät Gramex, IndieCo, LiveFIN, Music Finland, Suomen Musiikintekijät, Suomen Muusikkojen Liitto ja Teosto. ●

TÄTÄ LUOVA ALA TAVOITTELEE

LUOVIA ALOJA edustava Luovat eli Luovan työn tekijät ja yrittäjät julkisti hallitusohjelmatavoitteensa. Niissä ajetaan uudistuksia tekijänoikeuslainsäädäntöön, luovien alojen elinkeinotoiminnan edistämiseen sekä taiteilijoiden työttömyysurvaan.

Ohjelma muistuttaa, että tilastokeskuksen mukaan luovat alat ovat monin verroin suurempi työllistäjä kuin esimerkiksi metsä-, kemian- tai sähkö- ja elektroniikkateollisuus. Niiden BKT-osuus on suurempi kuin esimerkiksi paperiteollisuudella, ravintola- ja majoitusalaalla, maataloudella tai tekstiili-teollisuudella.

Luovien alojen osuus Suomessa on pelit mukaan laskien noin 3,5 prosenttia työllisistä ja 3,3 prosenttia BKT:sta. Nämä luvut ovat alle EU:n keskitason. Kasvuvaraa siis on.

Jotta luovat alat voivat tuottaa lisää kasvua ja työpaikkoja, niiden kehitykseen pitää ohjelman mukaan panostaa siinä missä muihinkin suuriin toimialoihin.

SUOJAA TEKIJÄNOIKEUDELLE

Seuraavaan hallituksen tulee edistää vahvaan tekijänoikeuteen ja vapaaehtoiseen sopimiseen perustuvaa järjestelmää. Tekijänoikeuslain uudistukset tulee tehdä yhteistyössä oikeudenhaltijoiden kanssa.

Piratismin torjumiseksi pitää korottaa piratismirikosten rangaistusmaksimeita. Rangaistusmaksimit nimittään rajoittavat poliisin tutkintakeinoja ja tällä hetkellä ne eivät riitä verkkopalvelujen omistajien identiteetin ja rahavirtojen selvittämiseen. Siksi rangaistusasteikko tulee nostaa samalle tasolle kuin Ruotsissa ja Tanskassa.

Vaikka tekijänoikeus nauttii perustuslain omaisuuden suoja, siihen on vuosien varrella tehty erilaisia oikeudenrajoituksia. Digitaalisessa maailmassa näiden haitallisuus on kasvanut. Uusia oikeudenrajoituksia ei pidä luoda ja vanhoista pitää järjestää oikeudenmukaiset korvaukset. Esimerkiksi 11 miljoonan euron yksityisen kopioinnin hyvitys tulee nykyisten

teoslajien osalta jatkaa indeksillä korjattuna myös kehyskaudella 2027–2031, elleivät kopiointimäärät selvästi kasva.

KASVUA LUOVALLE ALALLE

Suomen luovien alojen kasvun vauhdittamiseksi tulee kehittää alan rahoitus-, tuotantokannustin- ja edistämistoimintaa. Tavoitteena on nostaa luovan alan osuus BKT:stä euroopalaisen keskiarvon (4,4 prosenttia) tasolle.

Ohjelma vaatii kasvuohjelmaa koronan jälkeiseen aikaan, parlamentaarista selvitystä kasvun vauhdittamiseksi ja erityistä toimenpiteohjelmaa, jolla turvataan perustoiminnan edellytykset, työllisyys, alan kehittyminen ja kansainvälinen kasvu.

Tulee luoda ministeriörajat ylittävä koordinoitumalla, jossa luovan alan mahdollisuuksia kehitetään pitkäjänteisesti sekä elinkeino- ja työllisyyspoliittisesta että kulttuuripoliittisesta näkökulmasta.

Luovien alojen tilastointia tulee kehittää, jotta pystytään analysoimaan millaiset edistämistimet ovat tehokkaita.

Business Finlandin tukia ja muita julkisia kannustimia tulee kehittää paremmin luovien alojen elinkeinotoimintaan ja IPR-aloille soveltuviksi sekä tuotantokannustimien käyttöä laajentaa kirjallisuuteen ja musiikkiin. Creative Business Finlandia tulee kehittää.

TURVAA TYÖTTÖMILLE

Taiteilijoiden tulot ovat sirpaleisia, tulevat eri lähteistä ja eri muodoissa sekä vaihtelevat kuukausittain. Siten esimerkiksi ansiosidonnaisen työttömyysurvan työssäoloehdon täytäminen on vaikeaa.

Siksi pitää kasvattaa TE-toimistojen osamista luovien alojen ammateista ja ansaintalogiikasta, selkiyttää työttömyysetuuksien pelisääntöjä ja muuttaa työttömyysurvalakia niin, että päivärahan työssäoloehto ja ansiosidonnainen työttömyysurva voi kerryttää yhdessä vakuutusjärjestelmässä. ●

Lauri Kaira

Flow-festivaalin 11 lavalla nähtiin tänä vuonna 160 esiintyjää. Kuva päälavan yleisöstä.

Ääni

Ääni-palstalla esitellään kauden kiinnostavia ääniteknologian uutuuksia.

Teksti: Tommi Saarela

Adam Audio A7V

Odotettu kombo

LINE 6 -YHTIÖN Catalyst-kitaravahvistien mallistoon kuuluu alkuvaiheessa kolme kaksikanavaista kombovahvistinta, jotka toimivat kuten perinteiset kitaravahvistimet, mutta kätkevät sen lisäksi sisäänsä monia nykypäivän monipuolisia ominaisuuksia.

Pienin, 60-wattinen Catalyst 60 on valmistajan mukaan täydellinen vahvistin harjoitteluun, äänitykseen ja esiintymiseen pienissä keikkapaikoissa, siinä kun järein Catalyst 200 tarjoaa suorituskykyä suurimmillekin lavoille. Näiden välistä löytyy vielä 100-wattinen jokapaikanhöylä Catalyst 100.

Jokainen Catalyst-kombo tarjoaa kuusi erilaista vahvistintyyppiä, kirkkaasta ja puhtaasta soundista moderniin high gain -säeroon.

Tehokkaiden ja tukevarakenteisten Catalyst-kombojen kuvaillaan sopivan niin keikka- kuin studiokäyttöön, ja niissä on XLR-linjälähdön lisäksi 4-kanavainen USB-tallennusliitäntä. Laitteista löytyvät lisäksi kullekin vahvistintyypille räätälöidyt Boost-piirit, erillinen Reverb-osio kuudella kaikutyypillä, 18 lisäefektia, efektilooppi, Power Amp -sisääntulo Catalystin käyttämiseen kaiuttimena, MIDI-ominaisuudet sekä vielä tehonvaihtovaihtoehdot millä tahansa volyymilla soittamiseen.

Kaupalla päälle toimitetaan maksuton Catalyst Edit -sovellus, jonka avulla ominaisuuksia pääsee muokkaamaan mukavasti tietokoneella tai mobiililaitteella.

Catalyst-kombojen hintahaarukka asettuu noin 300–530 euron välille. ●

line6.com/catalyst-guitar-amps/

Line 6 Catalyst 100

Ääntä tarkkailen

ÄÄNISTUDIOIHIN tarkkailukaiuttimia valmistavan Adam Audion uutuus A7V jatkaa valmistajan myydyimmän ja palkitumman kaiutinmallin, A7X:n viitoittamalla tiellä.

A7V:ssä yhdistyvät uusi Multi-Layer Mineral (MLM) -kuidusta rakennettu seitsemäntuumainen bassokaiutin sekä valmistajan käsitehty, tarkka X-ART -diskanttielementti.

Valmistajan mukaan A7V on suunniteltu niin artisteille, miksaajille kuin tuottajille, ja sen pyöritettävä aalto-ohjain sekä sisäänrakennetut DSP-pohjaiset viritysvaihtoehdot mahdollistavat kaiuttimen optimoinnin kuuntelutilan ja käyttäjän äänimielitysten mukaiseksi.

adam-audio.com

Sennheiser XSW IEM Set

Langatonta kuuntelua

XSW IEM SET on Sennheiserin aiempien G4- ja 2000 -sarjojen pohjalta kehitetty uusi langaton korvamonitorijärjestelmä, jonka äänenlaatu on valmistajan mukaan edellä mainittujen klassikkosen tasolla, mutta uutuus toimitetaan edeltäjiään kohtuullisemmalla hintalapulla.

Lähetin on pakattu tukevaan metallikoteloon, superkevyen vastaanottimen kuori on muovista. XSW IEM on suunniteltu vastaamaan niin harrastajien kuin ammattilaistenkin vaatimuksiin.

24 megahertsin kaistanleveydellä 662–686MHz taajuusikkunassa toimivan järjestelmän ominaisuuksiin lukeutuvat muun muassa kahden kanto-

setin yhtäaikainen käyttö, sadan metrin toimintasäde, sisäänrakennettu taajuuskorjain ja limiteri.

Yhteen vastaanottimeen voi yhdistää rajoittoman määrän lähettäjiä. Järjestelmässä on kolme toimintatilaa: stereo, mono sekä focus, joka miksa-aa kahta lähettäjiä.

Täydellinen XSW-korvamonitoripaketti maksaa myyntikanavasta riippuen hieman yli 600 euroa, ja pakettiin sisältyy XSW IEM SR -lähetin, XSW IEM EK -vastaanotin, IE 4 -kuulokkeet, räkkiasennus-sarja, virtalähde ja paristot. ●

<https://en-fi.sennheiser.com/>

**Musiikilla on merkitystä.
Tutustu alan vaikutuksiin.**

musiikkiala.FI

Tutustu tutkittuun tietoon, uutisiin ja esimerkkeihin
musiikkialan vaikutuksesta yhteiskunnassa.